ANTE JAKŠIĆ

MOLITVE POD ZVIJEZDAMA

Ante Jakšić

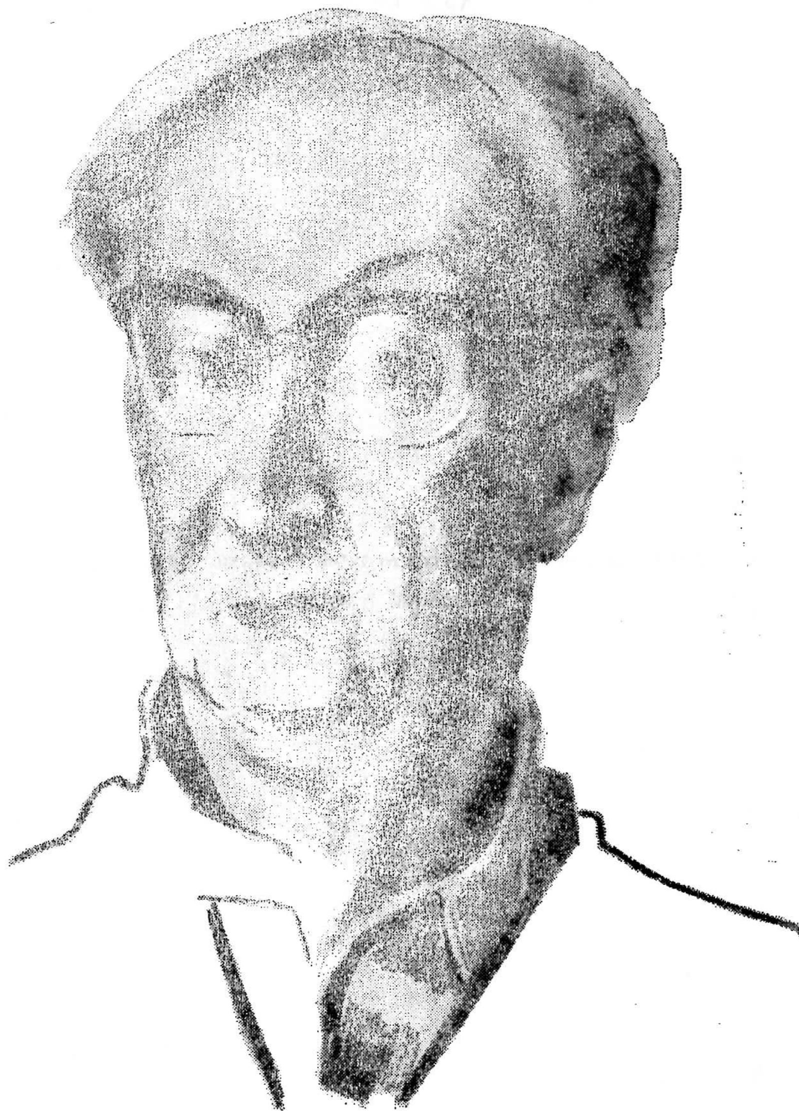
Molitve pod zvijezdama

ZAGREB, 1979.

Naslovnu stranu i portret izradio akademski slikar
Josip Martinko

Ante Jakšić

Molitve pod zvijezdama

KADA SI VEĆ DOPUSTIO, GOSPODINE

Kada si već dopustio da budem pjesnik
i da čeznem za ljepotama
koje mnogi ugledati neće,
ne daj
da mi se oči zatvore pred svagdanjim stvarima,
da mi daleki budu
putovi u dolinama snježnim
i ovo
u jutarnjem suncu drveće.

I daj da riječi mi budu zreli plodovi na grani,
da iz njih govor se javi
zatočenih bića i stvari,
da svjetlo,
koje si skrio u djelima ruku svojih,
put mi
k Tebi ozari!

RUKU TIŠINE, BOŽE, SPUSTI NA ME

Ruku tišine blago spusti na me,
u mome miru da odahnu stvari,
jer tako čudno sad iz polutame
žuta se svjetlost u oknima zari.

U njenom sjaju javljaju se lica
sa nekog davno izgubljenog puta,
i šume krila preplašenih ptica
da vrate onog, što bez nade luta.

I dok u strepnju povlače se stvari
i prazna gnijezda sablasno se njišu,
tišinom mira sve ruke ozari
što noćas bdiju i stihove pišu.

TI, KOJI BDIŠ NAD MOJIM SNOM I JAVOM

Ti, koji bdiš nad mojim snom i javom
dok brige kruže ko leptiri mrakom,
nevidljiv dođeš nečujnim korakom,
i rukom prijeđeš umornom mi glavom.

I toga časa vedra blagost neka
iz nijemih stvari davnu radost prene,
utješnim mirom obasja mi zjene
i kruh na stolu, što me skrušen čeka.

Sve brige nekud nijemo se povuku,
sve sumnje, strepnje i trenuci tupi.
O, Bože, sad u osvijetljenom muku
lakši su dani, koje čovjek bolom
i tugom svake večeri otkupi.

BEZ TEBE, BOŽE

Bez Tebe, Bože, ja sam patnik pravi
i pognut lutam u tamnome krugu.
Svako se jutro s novom brigom javi,
a svaka večer ostavlja mi tugu.

I sve, što taknem, besmislom se vrti,
u sumnju tonu umorni trenuci.
Isprazno sve je sa pečatom smrti,
sve, što sam htio zadržat u ruci.

A kad me takne utjeha s tvog dlana,
sve mrtve nade prenu se u nizu,
dubokim smislom zasja svaka rana,

daleki svod mi bude posve blizu.
I dok u radost pretvara se tuga,
k Tebi se dižem iz tamnoga kruga.

OKRENI LICE, GOSPODE

Okreni lice i pogledaj na me
i blago mojim koracima sudi,
jer život pun je zasjeda i tame,
a svi smo slabi, svi smo samo ljudi.

Ko sjena tonu stoljeća i puci
i srce često za prolaznim luta,
a Ti tek znadeš svrhu moga puta
i pravi život u tvojoj je ruci.

I ništa nemam što čuvati mogu
od prolaznosti u kucanju sata,
gorku sam čašu već ispio mnogu

i strah je često kucao na vrata.
I zato blago, kada klonem, sudi,
jer svi smo slabi, svi smo samo ljudi.

USLIŠI GLAS MOJ

Usliši glas moj, Gospode, i neka
dobrotu tvoju riječ moja gane,
jer srce moje sad utjehu čeka
i blagi melem na tugu i rane.

Usliši glas moj, Gospode, i ruku
na moje rame sa visine spusti,
jer dani tonu u dubokom muku,
na svodu srca oblaci su gusti.

Usliši glas moj, Gospode, i skini
sa mojih pleća zemnih briga breme,
pogled mi digni sunčanoj visini,

usadi u me tvoga svjetla sjeme
da kao klasje, pun smjerne dobrote
slaveći Tebe, živim od ljepote.

PRENESI ZVIJEZDE

Prenesi, Bože, zvijezde na svod moje duše
da svaka od njih mirom nebeskim svjetluca,
da čujem kako noću srce zemlje kuca
i shvatim zašto mudri pod njima se skruše.

Osvijetli, Bože, niti što ruka tvoja pali
po kojima se k tebi kasne strepnje dižu.
Uz tvoju pomoć snagom zaogrnu se mali,
Ti znaš kad nade sahnu i crni časi stižu.

Prodahni iskrom slutnje od briga tamne sobe
i sjaj tišine neka razlije se u me,
jer samac često pati u škripcu od tjeskobe

dok ljudi jedno misle, a često drugo glume.
Utišaj šumor lišća, što raskošno svjetluca,
da čujem, možda neko i na mom srcu kuca.

VELIK JE GOSPOD

Velik je Gospod u dubini svoda
gdje svake noći bezbroj zvijezda pali,
velik je kad se stišavaju vali
i kad su stabla puna zrelog ploda.

Velik je Gospod u kapljici rose,
u svježem kruhu sirotinjskog doma,
u bljesku munje i udaru groma,
u čežnji duša koje ljubav prose.

Velik je Gospod u izvoru svakom
što žedne krijepi i umorne diže,
u glasu ptica i u krilu svakom

i kad nas pravda neminovno stiže.
Velik je Gospod kad nevidljiv stigne
i kad me mrtvog u nov život digne.

STARA ZVONA

Slušam često starih zvona zvuke
kad se s tornja u večeri jave,
kao nekad slabe sklapam ruke,
oči dižem u visine plave.

Svaki zvuk me starog krova sjeti,
dječjih snova, ljubavi i vjere,
kako vrijeme u nepovrat leti,
samo zvijezde još iste trepere.

Samo zvona još odano prate
na počinak gdje se vječno sniva,
zalutale zovu da se vrate,

da na žive blagoslov se sliva.
I dok slušam starih zvona zvuke,
kao nekad sklapam slabe ruke.

GOSPODE, TKO ZNA

Gospode, tko zna tvoje tajne pute
i gdje nas tvoja pravda najzad čeka.
Misli su naše tek isprazna jeka
onoga, što nam slijepe oči slute.

Kako da kažem ljepotu, što rosi
nečujan dodir tvoje blage ruke
i one vedre, uzvišene zvuke,
što smiraj dana u naručju nosi!

Riječi su moje šum slabašne grane
na kasnom suncu, što mi prošlost lista,
a boli vedrim mirom obasjane

u duši bude uznesenja čista,
što kao žrtva zahvalnica gore
u osvit nove unutarnje zore.

KAKO DA PRIJEĐEM

Kako da prijeđem tminu svoga tijela,
što kao teška zavjesa se diže
pred okom mojim! Da Ti budem bliže,
svoj pogled svrni na me sa Raspela.

Umor je pao na sve ljudsko, što je
nudilo sreću i opojne draži,
a sada evo put do Tebe traži
praznine puno bolno srce moje.

I željan svjetla i utjehe blage,
svoj život pružam milosnoj ti ruci,
da iz nje primim vjeru nove snage,

da ona Tvojoj privede me luci.
Jer duša bolna od svagdašnjih laži,
iz Tvoje ruke ozdravljenje traži.

BOŽE, KOJI ČUJEŠ

Bože, koji čuješ i mrav kako jeca
kad nemoćan stane na uzanoj stazi,
ne daj da nas vrijeme satire i gazi
i sjeti se da smo ipak tvoja djeca.

Ovo malo sunca što me poljem čeka
daj da vedro primim u spokojnom miru,
da se divim cvijetu, pčeli i leptiru,
da mi rado primi korak trava meka.

Daj mi krov nad glavom sa utjehom hljeba
i sa tvoga vrela vrč studene vode
pa da gledam kako prostanstvima neba

kao modre ruže oblačići brode
i dok mi se srca lako krilo hvata
da čovjeka svakog sretnem kao brata.

O, BOŽE, EVO NAGINJE SE VEČER

O, Bože, evo naginje se večer
na moje rame i sve tiše biva.
Ko nevidljivo krilo tone vrijeme
i sjena mu se na sve stvari sliva.

Tišina hladna svega se je takla
i tama raste iz brazda i pruća.
Ko začuđene oči blliješte stakla
na prozorima udaljenih kuća.

U vrtu stabla nemoćno su sama
i zadnji cvrkut zgašen je u zraku.
Potonulo je nekamo u mraku

sve što sja u sunčevu bljesku.
O, Bože, daj da ne zbriše me tama
ko talas stope na morskome pijesku!

NA ONOJ STRANI

Tko prijeđe već na onu stranu gdje se
sve misli jače pred vječnošću žute,
zamišljen stane i teret ponese
o kojem usne najradije šute.

Tko češće gleda križeve u hladu
pognuta čela i umornih ruku,
taj zna da mnogi ko sablast po gradu
sudbinski čemer svojih dana vuku.

Tko prijeđe već na onu stranu, koju
sve jače tišti nijeme smrti sjena,
taj bolje vidi mir na Mirogoju

i zna da život nestaje ko pjena.
I skrhan bolom, prodahnuta vida
ugleda Onog, koji teret skida.

VEČERAS MISLIM NA NEDUŽNO DIJETE

1.

Večeras mislim na nedužno dijete,
na život što ga s mnogom varkom čeka,
i tad se pitam gdje je luka neka
gdje sreći dani nesreće ne prijete!

Koliko ima radosti i smiješka
na dječjm licu i kako su lijepi
glasovi vedri, a kako je teška
stvarnost od koje često srce strepi.

U rano jutro mladost vjerom cvjeta
i kule gradi razigrana mašta,
a svaku kulu ruše kasna ljeta,

trenutke sreće život ne opršta.
I dok nam nemir, mrak i sumnje prijete,
o, Bože ,čuvaj netaknuto dijete!

2.

O, Bože, čuvaj netaknuto dijete
i svaki korak milosno mu prati,
budi mu otac i budi mu mati
i na njeg spusti svoje ruke svete.

Nek bistre oči njegove se čude
ljepoti što nam pruža kratka sreća,
a teret koji čeka ga, nek bude
bez teške tuge za njegova pleća.

A kad već mora spoznati što nude
u iskušenju gorkih dana glasi,
nek i to, Bože, što kasnije bude,

za zrela ljeta san djetinjstva spasi.
I dok nam nemir, mrak i sumnje prijete,
od tuge čuvaj netaknuto dijete.

VEČERNJI SONETI

1.

O, Bože, sad su teže moje stope
i teži dani života i šutnje.
Ko crne ptice javljaju se slutnje
i mrzle kaplje mrzle sate škrope.

I nema više zanosa i slavlja
kad jutro novi život stazi vraća.
Svaka je radost skromnija i kraća
i češće tuga u sumrak se javlja.

Iz hladnog sjaja izvire ljepota
i čvršće krilo pročišćenoj vjeri,
i znam da bolom vrijednost se mjeri

svega, što raste iz srži života.
O, kako puni tajne su trenuci
kad biser duše suza je na ruci.

2.

Kad biser duše suza je na ruci,
tek čovjek vidi poraze i snove,
i čežnju, što ga tako često zove
još neviđenoj u daljini luci.

I dok sve nosi pečat tajnog znaka
u kojem vrijeme svoje lice mijenja,
tek čovjek sluti kroz zastore mraka
trenutak spasa i svog otkupljenja.

I zna da niti sunčeve su tanje
kad kasna večer na vratima stane,
da često jedan sije, drugi žanje

i da nas jače vežu iste rane.
U ruci Noći tako kobno blista
gorčine puna čaša za sve ista.

3.

Gorčine puna čaša za sve ista
za svakog čuva dosuđeni dio,
jednoga muči što je zalud snio,
drugom ko varka na usnama blista.

A oni, koji s nadom od nje bježe
da bez nje nađu uzletišta plodna
u njene najzad upadaju mreže
i svu gorčinu ispijaju do dna.

I samo čovjek zna kako se luta
i sve jasnije spoznaje i shvaća
da život svakog na svršetku puta

izvoru svome neizbježno vraća.
I obruč, što nas s gorkom čašom veže,
što jače kidaš, sve to jače steže.

4.

Što jače kidaš, sve to jače steže,
u njemu samo ljudi stalno snatre
da nađu izlaz iz vječite vatre
i gorak uzdah gorko se razliježe.

I svaka iskra, koju napor rodi
da smislom čežnju iz ponora spasi,
samo je bljesak na dubokoj vodi
i luč, što tajna i pali i gasi.

Da jedni mogu s novom vjerom rasti,
sa svoga krila život druge skida,
i nakon borbi, poraza i časti

svako se nađe ispred tamnog zida.
Moćni i gordi, bijedni i strti,
jednaki svi su na vratima smrti.

5.

Jednaki svi su na vratima smrti
gdje i ja svoje odložit ću breme
i zemlji vratit njenih snova sjeme,
koji su tako često bili škrti.

Sve, što su nekad nudili mi s nadom
da ljubav bude uzglavlje mi meko,
umjesto blizu bilo je daleko,
poleti nekud otišli su kradom.

Za njima misli prepliću se tiše
da kap utjehe na krila im pane,
a i njih vrijeme raznosi i briše

i vjerne samo ostaju mi rane.
I kamen s tragom prolivene krvi
pod zaboravom polako se mrvi.

6.

Pod zaboravom polako se mrvi
sve, što u vrijeme bačeno je rukom,
i znam, zatočen zagonetnim mukom,
pod žrvnjem nisam ni zadnji ni prvi.

I znam, o Bože, slabe su mi moći
da teret nose i da pravdu traže
dok kao kasne prestrašene straže
klonuli sati padaju u noći.

A kad mi najzad posustanu stope
i odu zadnje nevidljive lađe,
nek tvoje ruke moje oči sklope

i tijelo na tvom pragu ležaj nađe.
I kad prebolim sve zemaljske studi,
u novi život opet me probudi.

PONOĆNI SONETI

1.

O, Bože, čemu ove naše riječi
gorčine pune i uzdahom plodne,
kad sve su tuge tako često srodne,
a zaboravom svaka bol se liječi.

I čemu doziv iz sunčeva plašta
kroz koji radost života se stere,
ako smo putnik bez nade i vjere,
a srce ne zna da ljubi i prašta!

I čemu strahom natočene zjene
pred tajnom, koja otkrit će se sutra,
kad stabla plodom darivaju jutra,

a svako samo bez utjehe vene.
O, Bože, čemu ove naše riječi
kad zaboravom svaka bol se liječi!

2.

Kad zaboravom svaka bol se liječi
i svaki korak u dubinu tone,
uzalud srca na uzbunu zvone
da ptici let se u nepovrat spriječi.

I zalud oči u sjeti se mute
kad vedri dani jesen vrate na se,
sve svijeće gore da se najzad zgase,
najdublje zbore oni, koji šute.

I samo misli kao noćne straže
u tami bdiju i od nečeg strepe,
u sebi same pred vječnošću slijepe,

bez tebe Bože, zalud spas svoj traže.
I sve je krhko što znaju i pamte
dok kao zublje iz dna duše plamte.

3.

Dok kao zublje iz dna duše plamte
i nadu zovu kad se očaj zgusne,
pred Tobom stojim i dozivljem sam Te
da krv nam skineš sa ranjene usne.

Ti, koji smislom iznad našeg uma
u vatri kušnjom liječiš svaku ranu
i daješ da nam nova jutra svanu
i njišeš ptičja jata iznad šuma,

u bistre kaplje vodoskoka svrni
sve naše čežnje prema tvome visu,
gdje riječi mrakom okrunjene nisu

i kamo prsti ne dopiru crni.
O, Bože, koji daješ zrelost klasa,
odanost tebi most je našeg spasa.

4.

Odanost tebi most je našeg spasa
kad zemne bijede na leđa se sruče.
Ti vjernom daješ mnogih tajni ključe
iz kojih raste svjetlost tvoga glasa.

I dok nam često rijetku sreću krate,
a čelo trpi pečat gorkog srama,
pod tvojom rukom svaka moć se slama,
u kalu trune tko se diže na Te.

A onom, tko te obmanama niječe
i bijesom pali zamagljene oči,
ko praporci mu prazne riječi zveče

i iz njih zadah otrovan se toči.
A onom što se u nevolji skruši,
bijeli izvor proključa u duši.

5.

Bijeli izvor proključa u duši
i zgasi brige i presahne tugu,
u život prene sve što tama guši,
na svodu srca nadom svija dugu.

Iz tvoje ruke tad se rado prima
što u nju tvoja stavila je volja:
bogatstvo misli i bogatstvo polja,
i jesen, koju snom prekrije zima.

I sve je tako svečano i blista
u zanos lišen tegobe i mraka,
i svaka želja sunčana i čista

ko krila raste proznačna i jaka.
A svima, koji nad prolaznim strepe,
za vječno oči postaju im slijepe.

6.

Za vječno oči postaju im slijepe,
a život mukom zatočena vrata,
u misli sumnje nemirne se lijepe
i čista radost nema svoga cvata.

I sve u krugu ponavlja se, vrti
i tuđi lanac o vratu se steže,
a samo tvoja ruka ga odveže
i teret skida pred vratima smrti.

O, Bože, primi naše smjerne žrtve
u koje tvoja ljubav vrijednost slaže,
udahni život u sve nade mrtve

da svi Te sretnu, koji sebe traže.
Jer težak trag je tereta na vratu
kad bol pomiče kazaljke na satu.

U VIJEKU TJESKOBE

1.

Kriste, koji visiš na drvetu srama
krvavog čela i raspetih ruku,
Ti jedini znadeš što živote slama,
kakve brige danju i noću nas tuku.

Svaka riječ je plamen što rane ti peče,
bez ljubavi svijeća čekanja se gasi,
svako jutro nosi isto što i veče,
nema ruke da nas od tjeskobe spasi.

Ljudski život često gazi tamne pute,
mjesto kruha mržnja i sumrak nas hrani,
oni, što moćnima vjerno ljube skute,

kao svijetli uzor idu odabrani.
Kriste, koji visiš na drvetu srama,
kao Tebe i nas drvo križa slama.

2.

Tko će dići ruku da Te s križa skine
i istinu reći Ponciju Pilatu?
Svako samo za se bori se i brine,
ljudska krv se cijedi po zemlji i zlatu.

Vječne suze bola vječito se toče,
pravednost je krhka i nju magla skriva.
Zašto si nas, zašto ostavio, Oče?
Tvom se kriku i naš uzdah odaziva.

Ima dana kad smo bliski tvojoj žrtvi,
kad jedini put je do spasa raspeće,
kad živima sude nestali i mrtvi,

a sklonište traže zvijeri i drveće.
U njedrima ovog užarenog vijeka
osim Tebe za nas nigdje nema lijeka.

3.

Na drvetu srama u vijeku tjeskobe
dok su usta puna pogrdnog nam smijeha,
ispod tvojih nogu svi se dani drobe,
krv iz rana curi zbog naših grijeha.

Ti, što slabost našu uzeo si na se
i nevinom krvlju dao udar smrti,
znadeš zašto nade najljepše se gase
i kako se vrijeme u besmislu vrti.

Sve mudrosti ljudske samo strepnju nude,
bijeg u svemir gdje smo nepoželjni gosti,
jedina je stvarnost šaka ove grude,

koja prima meso, krv i naše kosti.
I dok nemir raste kao magla gusta,
prave riječi spasa znaju tvoja usta.

4.

Čavli su nam na križ pričvrstili noge
i sve ruke, koje zagrljaje traže.
Bojeći se slavnog uskrsnuća, mnoge
i danju i noću oko nas su straže.

Zalud smrtni vječnost zatajiti žele,
zatočiti čežnje što kidaju spone,
kada patnje budu do vrhunca zrele,
na uzbunu zvona misaona zvone.

I svi, koji neće da svoj ponos spase,
da im ruka s križa trnov vijenac skine;
u dnu sebe jasno čuju tvoje glase:

Oprosti im, Oče! Ne znaju što čine!
Samo ljubav tvoja uskrsnućem slama
tajnu smrti, bola, poraza i srama!

BLAGO ONOM

Blago onom, koji je cijelog života dijete
i sve što vidi kao iskrene darove prima,
za kojeg kristalne sanje donosi svaka zima
i kojem strane su ruke, koje gorčinom prijete.

Blago onom, koji u svakom vidi brata
i zadnji komad kruha sa siromahom dijeli,
kojem su putnici dragi i kasni oblaci bijeli
kad ih pritajen sumrak skrivenim mrežama hvata.

Blago onom, koji utješne dariva riječi
i kome često bude svih nesretnika žao,
i čija nježna ruka zagrljajem liječi

i koji malo prima premda mnogo je dao.
I dok za tuđu sreću predano se moli,
zaboravi da život vlastiti ga boli.

U BRAZDE SRCA BACAŠ SJEME

U brazde srca bacaš sjeme,
od pravih zrna ti je sjetva,
i lakše bude žića breme
kad na tvom polju stigne žetva.

I vrčevi su puni ulja,
za brigu znamo mnogo kraću,
u znaku dlana, tvrdog žulja,
sjedinjuješ nas kao braću.

I tko Te ljubi, čeka veče
kad pretvara se san u javu,
a malodušne sumnja peče

i povija im k zemlji glavu.
Jer tko bez tebe brazde ore,
sa strepnjom čeka nove zore!

SLAVIMO TE, GOSPODINE

Slavimo Te, Gospodine, na ovom prolaznom putu
gdje život nadu i radost često gasi i slama,
slavimo Te zbog lijeka na mnogu ranu ljutu,
za svjetlo vraćeno duši kad je obuzme tama.

Slavimo Te, Gospodine, jer čuvaš usjeve naše
da kruh dobrote može za svakog čovjeka rasti,
jer daješ snagu i vjeru onima koji se plaše
i klonule podižeš vjerno u dostojnostvo i časti.

Slavimo Te, Gospodine, jer vrata otvaraš sreći
da tvoju dobrotu vide svi koji su dobre volje,
slavimo Te što smo u tuzi i snažniji i veći
i što smisao patnje uza Te vidimo bolje.

O, BOŽE MIRA, UTJEHE I NADE

O, Bože mira, utjehe i nade
iz koje olakšanje cvjeta,
sretni su koji s tobom život grade
u ranoj dobi i u zrela ljeta.

Jer Ti si izvor nepresušnog vrela,
u brazde srca tvoje sjeme pada,
kad ruke klonu, brišeš znoj sa čela,
u bijelo runo oblačiš sva stada.

Ti znadeš što nas ponajviše boli
i što nam često put do sreće priječi,
i kao otac koji djecu voli

daješ nam snagu, koja rane liječi.
O, Bože, mira, utjehe i nade,
sretni su koji s tobom život grade.

U SJENI KRIŽA

Zemlja se vrti. Isus raspet visi
i svjetlost preko svih stoljeća stere.
Tko k njemu priđe, živi izvor nađe
i plod istine za život ubere.

Po njemu svi smo pozvani ko braća
na uzlet srca u prostranstva viša.
On nadu palom i umornom vraća
i nemir mirom razbistri i stiša.

Iz njega ljubav izvire, i pravda
na ljudske pute milosno se sliva.
On s oproštenjem zalutale prima

i utjehom ih ganutom cjeliva.
I dok se zemlja kroz stoljeća vrti,
Krist visi. Svjetlo života i smrti!

ZVONICI

Noću oni bdiju u modroj visini
znajući sve tajne sa zvjezdane staze.
Jutrom opet k zemlji i u stvarnost slaze
i od sunca plamte u vedroj tišini.

Oko njih se oblak s krilom ptica sreta,
pod njima se bijeda sa bogatstvom gasi,
trud žilavih ruku i sijedih vlasi
jesen prima s dlana dozreloga ljeta.

Ko mudraci dobri, pribrani i stari,
kojima su stalno sva prostranstva sklona,
iznad ljudi, polja i nijemih stvari

često zbore glasom opomene zvona.
Nad njima je križ ko buktinja goruća,
simbol patnje, nade, smrti, uskrsnuća.

TKO BEZ TEBE ZIDA

Tko bez tebe zida, Gospodine,
taj dom svoj zida na živom pijesku.
Tko svjetlo tvoje na pragu svome gasi,
u duši nosit će tamu i pri sunčevu bljesku.

Tko bez tebe zida, Gospodine,
taj zalud sije svojih nada sjeme,
tko bez tebe vjernog prijatelja traži,
sam će nositi svojih briga i tuge breme.

Tko bez tebe zida, Gospodine,
i na tuđim leđima ljestvice uspjeha diže,
taj je krenuo putom gdje ga zasjeda čeka,

toga nemiri prate i poraz nenadan stiže.
Tko uz tvoju pomoć istinu života bira,
u kući imat će svjetlo blagoslova i mira.

RUKA, KOJA ZVIJEZDE I PALI I GASI

Znam da će jednoga dana sve biti ljepše i bolje,
da će se rađati jutra i ushićenja prava,
za svaka usta će nove plodove rađati polje,
s nadom će gledati sunce bolom pognuta glava.

Znam da će jednoga dana plug koji tišinu ore
kroz misli nizati brazde kao plamene pruge
i da će novo klasje probuditi nove zore
i da će svenuti najzad sumorni cvjetovi tuge.

Znam da će jednoga dana biti uzdaha manje,
na čelu blistat će vjera, koju beznađe satre,
na pragu srca će ljubav stajati kao janje

i sve će grijati plamen iste iskonske vatre.
I sve će milosna ruka za novi život da spasi,
ta ruka koja zvijezde vječno pali i gasi.

SVE JE, GOSPODINE

Sve je, Gospodine, jutros pred mojim očima bijelo
kao pod djetinjom rukom strana neispisana lista.
Pod snijegom počiva zemlja i na svakome stablu
ko spomen na nešto drago smrznuta suza blista.

Sve je, Gospodine, jutros tako čisto i bijelo
i nigdje više nema ljudskom stopalu traga.
Pod snježnim pokrovom sniva i moje djetinjstvo cijelo,
pod njim su svenule nade, pod njim su čekanja draga.

Sve je, Gospodine, jutros i u mojoj duši bijelo
i na nju snježan je pokrov bijele tišine pao,
i sada miruju pod njim brige oblačnih dana
kad sam plodove gorke sa grane žnvota brao.

Sve je bjelinom nježno prekrila tvoja ruka
da duša kao i zemlja opet postane čista,
da zlatno sjemenje nikne iz brazda presahlih muka
i da iz plodova novih dobrota s ljubavlju blista.

SLAVA BOGU

Slava Bogu na visinama, nad zemljom i nad vodama,
nad usjevima dozrelim, nad radošću i mukama,
u nadi svakog bijednika, u svakoj suzi utješnoj,
na ognjištima ljubavi, u životvornim rukama.

Slava mu u korijenu svih naših čestih poraza
iz kojih put nam kazuje i liječi noći besane,
slava mu u žalosti i suzi sati večernjih,
u jutru, koje s utjehom i novom nadom osvane.

Slava mu u svjetlosti pred kojom varke nestaju
i u dnu srca bude se presahle sreće izvori,
slava mu u tminama kroz koje dan se nazire
u kojemu nas čekaju i smirenje i odmori.

Slava mu u očima svih, koji danas umiru
i radosno Ga gledaju bez ovozemnog bremena,
slava mu na usnama svih što se danas rađaju
da budu vjerni svjedoci iz vječne ruke sjemena.

Slava mu u ljubavi po kojoj naši životi
kroz ove sate samrtne na vječne žale protiču,
slava mu u milosti što zaboravom prekrije
sve stope, koje lutaju, i usta što Ga poriču.

LISTOPAD

Kako je pusto u polju i gori
i kako teški večernji su časi.
List svaki tugu prolaznosti zbori,
noć ide, dan se bez plodova gasi.

Umorne oči umor hladno svodi,
u duši biva bolnije i tiše.
Iz tame vjetar uspomene vodi,
niz okna klize hladne kapi kiše.

I sve je tako prisutno i teško,
i zrak, i misli, i sumračna soba,
i neki nemir, što čovjeka prati
od zipke pa do klonuća i groba.

I samo zraka božanskoga mira
sa drvenoga svijetli Raspela.
U njenom sjaju jedino se vidi
smisao prošlih i budućih djela.

U TVOJOJ BLIZINI

Hvala Ti, Gospodine, što si mi časove često
nadahnuo mirom,
da u jutarnjem svjetlu gledam nebo i laste,
i ovo cvijeće,
što tako nedužno
uz cestu zaboravljeno raste.

Jer kada uza me ne bi Tvoje blagosti bilo,
kako bih vidio grane gdje se na suncu njišu,
kako bih slušao pjesme dobrih bezbrižnih ptica,
koje plavetnilom neba
krilima stihove pišu!

I kako bih uvečer kasno,
dok stabla bdiju u dolu,
kako bih spoznao da je ljepote skriveno mnogo
u mome svagdanjem bolu!

I zato hvala Ti, što si u svojoj dobroti dao
da mirno gledati mogu plavetnilo neba i laste,
i ovo zaboravljeno cvijeće,
što tako nedužno raste.

MOLITVA ZA BAKU

Molim Ti se, Gospodine, ove kasne večeri
dok izgubljene bdiju seoske kuće u mraku,
molim ti se, kao što se djeca mole,
za svoju sirotu baku.

Pred Tvojim pravednim licem sada skrušeno stoji,
jer si joj skinuo s leđa
duboke starosti breme.
I Ti ćeš vagnuti sada plodove njezinih dana,
na jednu stranu će kukolj,
na drugu pšenično sjeme.

Ako možda i nije uvijek mislila na Te
kad je na vratima njenim prosjak tražio lijeka,
sjeti se kako sam često do nje došao gladan
i kako slasno sam pio
iz stare muzlice mlijeka.

I premda tvrda je bila i malo vodila brige
o svoga bližnjega sreći,
sjeti se, kako sam često onako pognut i mokar
zaklon našao pored tople njezine peći.

Sjeti se da je mnogo tužnih imala dana
i da su nevolje razne prignule leđa joj jaka,
sjeti se, da me je ipak voljela tako nježno,
i da je starica ova
moja sirota baka.

MOLITVA ZA DJECU

Djeca su vječito proljeće u našem mukotrpnom životu,
ona pozlaćuju radošću naše svagdanje brige.
Njihov cvrkut je doziv još neviđenim ljepotama,
koje će nečija ruka u vječne upisati knjige.

U njihovim očima sve je samo šarena priča,
u njihovoj slabašnoj ruci budućnost velika sniva.
U bistroj njihovoj suzi nedužna spoznaja živi,
u njoj se s visina modrih s dobrotom sunce preliva.

I što je godina ako svoga proleća nema,
i što je nebo bez zvijezda, polje bez cvijeća plava?
Djeca su sunčani zanos što zrelinu jeseni daje
i nježnom utjehom zimu života obasjava.

I zato molim Te, Bože, u ovoj zvjezdanoj noći
kad ljubav očinska smiri i gladnog u gori vuka,
ne daj da vihor se digne i da se na djecu spusti
iz tame stoljeća ovog ljudska razorna ruka.

Sačuvaj toplinu što se sa naših ognjišta zrači,
nek djeci ostanu staze milošću obasjane,
jer kakvim će roditi plodom u vrtu pustome stabla,
ako im polomi vihor suncu pružene grane!

ZVONIK

Od svih je ovih kuća viši,
što pod njim s nekom slutnjom snatre.
Na vjetru stoji i na kiši
i kad ga grle sunca vatre.

Po njemu odsjaj zvijezda pada
dok selo k novom danu brodi.
On kao mudar pastir stada
k visini stalno pogled vodi.

RADOST

Kako da Ti se zahvalim, Gospodine;
što si dopustio
da dočekam i ovo proljeće!

Pticama si dao krila
da visinama pjesmom
radost poljana jave.
Drveću si dao lišće,
rijekama izvore nove,
baščama cvjetove plave.

U mome umornom srcu
novu si digao nadu
i odsjaj s njezinih krila
na moju stazu je pao,
i sada zanesen idem
i što među ljudima živim,
nije mi više žao.

MOLITVA POD ZVIJEZDAMA

Nijeme su usne moje pred tišinama u visini
i pred rastvorenim sjajem beskrajnoga puta,
dok ispred šarenih izloga života
mnogo ranjeno srce luta.

Pognuta su ljudska leđa nad zemnim prolaznim blagom
i zalud u njemu mnogi luku smirenja slute.
O, kad bi podigli misli u ove visine vedre,
zar ne bi vidjeli noćas
kako je široko nebo nad našim putima uskim
i da su stabla ruke
u zanosu uzdignute!

Ti, koji si ptici čežnjom protkao krila
da s vedrom pjesmom u kljunu
u modre se visine diže,
usmjeri korake zemne da ove zvjezdane noći
opet ti budemo bliže.

Nek ovo zvjezdano nebo prodahne lomne nam pute
da oči naše se dignu s teškog zamornog rada,
da ove svečane noći krupne vidimo zvijezde,
da svjetlo tvoje siđe u duše mučene sumnjom,
na onog, koji još luta
i bez ljubavi bratske
na putu prolaznom strada.

STARA CRKVA

Ta crkva bješe utjeha i nada
životu majke, koja je već stara.
U njoj je često pod teretom jada
tražila lijeka s božjega oltara.

Koliko samo podnijela je patnje
zbog ljudske zlobe i njihovih čina,
koliko puta došla je bez pratnje
da ovdje moli za svojega sina.

O, dobra majko iz djetinje bajke,
na čelu koje nije povez skupi,
sva si mi slična liku Božje Majke
sa svojim bolom pognuta u klupi.

I sklapam ove svoje slabe ruke
sa molbom, koja svijetu je gluva.
O, Bože, koji slušaš ljepše zvuke,
nek Tvoja pravda milosno je čuva.

Ne slušaj kletve i pogrde tuđe,
već primaj njene molbe pune žara
dok jednom tiho i skromno ne uđe
u Tvoje carstvo pognuta i stara.

SVJETLO NA RASKRŠĆU

Gledam ga često kad prolazim stazom
ostavivši svoga stana
skroman kut.

Na raskršću stoji
i ko budna savjest polagano tinja
prolazniku svakom
da pokaže put.

O vedrome danu kada sunce blista
i kad laste šire
lakih krila let,
kraj njeg mnogi minu
i ne gleda niko
skroman plamen svet.

Ali noću kada oblaci se vuku
i na život padne nepregledan mrak,
tada svjetlo sine
i obasja moćno
hladan,
vlažan zrak.

I što gušća biva naokolo tama
iz tajnoga kao da izvire dna,
svaki putnik bolje sveto svjetlo vidi
na raskršću gdje nam
stalno budno sja.

OVE NOĆI

Kako sam ove noći sam među ljudima
kad stabla prigušen govor
u oblačnoj tami nižu,
kad su svi sleđeni puti,
a dan je izdahnuo negdje visoko na Križu!

O, Ti, što svjetlo si dao u krhku posudu uma
i čežnju da dalekim suncem
u ljudske utkao grudi,
ne dopusti da tamne sjene
plamene slutnje ugase,
da srce zbunjeno kao klatno nesreće bludi!

Sjeti se, kako je vedra u modroj visini lasta,
kako izvori mirno toplim ganućem zbore,
utjehom nadahni moje u tami začete slutnje,
nek zublje plamene Tvoje
na mojim dverima gore!

HVALA TI, GOSPODINE

Hvala ti, Gospodine, što si poljanama dao sunce
da se pred njegovim licem žita zarumene.
Hvala ti, što si lastavicama dao
da pod strehom grade gnijezda
i što u doborti svojoj
nisi zaboravio ni mene.

Hvala ti, što sam često pod tuđim noćio krovom
i gorak zalogaj jeo
i gorke slušao riječi,
hvala ti, što si me nadom uvijek tješio novom
i što zaborav tugu
za vedrim satima liječi.

Hvala: ti, što sam kao neznanac išao svijetom
i nisam pružao ruku ljudskoj varljivoj sreći,
i što su boli ulje za svjetiljku u duši,
i što u većoj patnji čovjek postaje veći.

I zato hvala ti, što si poljanama dao sunce
da se pred njegovim licem žita zarumene,
hvala ti što si lastavicama dao
da pod strehom grade gnijezda
i što si radošću bolnom
i moje ozario zjene.

ČEZNEMO ZA VISINAMA

Čeznemo za visinama
i htjeli bismo
da se oslobodimo kala,
ali na kraju svih naših lutanja
trudne se oči sklapaju
i preko tijela naših
nevidljiva prelaze rala.

I zar je moguće, Bože,
da snovi samo su snovi
i da sve su nam nade
samo isprazna varka,
i da će u tminama negdje
potonuti
života našeg katarka!

O ne!
Ja znam i ja vjerujem
da ni jedna suza nije uzalud pala
i da iz svake boli
blistava duga se rodi,
i da su svi ovi dani
i ovo vrijeme
most,
koji k tebi
umorne putnike vodi.

U NOĆI

Visoko na križu pribijene su ti ruke
da ne bi zagrliti mogao one,
koji bolno pate.

Visoko na križu pribijene su ti noge
da se poniženi s tobom po pravdu
ne bi mogli da vrate.

Iz tvoga ranjenog srca krvave kaplje se cijede
i glava je klonula kao ptici prelomljeno krilo!
To su učinil zato
da nikad ljubavi bratske
među ljudima ne bi bilo.

I uzalud umnici mnogi nestalna svijetla pale
i puni zloslutne strepnje
o miru razgovor vode
dok raspet na križu visiš
i dok ti krvavo čelo
trnova kruna bode!

KOLIKO JE ČOVJEK UPALIO SVJETALA

Koliko je čovjek upalio svjetala
i u prolazan život svog uma ostavio znak,
ali bez tvoga svjetla, Gospodine,
u duši je tjeskoba,
u duši je mrak.

Koliko je čovjek podigao zgrada
da iz njih rasplića pravdu
i život olakša grub,
ali bez tvoje pravde gorčinom je satkana nada
i čvrste utvrde ruši prolaznosti zub.

Koliko se već uzoholilo ljudi
da Tebe iz života zbrišu
i pred istinom tvojom svog grijeha pritaje strah,
a Ti si vječito ovdje
dok usne njihove trunu
i vrijeme po njima slaže pepeo i prah.

O, Ti, što jedini daješ smisao ljudskom životu
i teret njegova križa i sam si uzeo na se,
ražari u srcu svakom svoga svjetla ljepotu
i nek po mislosti tvojoj
svi se zalutali spase!

VOLIŠ ME

Voliš me i zato si me izveo na sunce
da se radujem pticama i cvijeću,
da gledam kako zalutali oblaci plove
i zvijezde se odmaraju na drveću.

Dao si mi srce i misao da osjetim
kad želje postaju tiše,
da je sve što vidim tvoje,
tvoje
i ničije više.

I kad se kao dijete zaigram
ili s nepažnje razbijem
ili uništim koju stvar,
sjetim se da sam nedostojan primio
tvoje ljubavi dar.

U dane kad blistaju vode
i život u zanosu lista,
u igri zaboravim Tebe
i čini mi se da su svi ljudi dobri
i da su sva vrela čista.

Ali kad opuste polja
i kasna jesen zastudi,
stanem
i začuđeno gledam:
tiše prolijeću ptice,
osamljeno niz cestu odlaze ljudi.

I tada shvatim
da sve što si mi dao
nije više za mene
i da je cijeli život
od boli satkana vlat,
da sve ima svoje vrijeme,
svoga svjetla sat.

I tada se obazrem
kao da se nečega bojim
dok se obzorje gasi
i sjenke sablasne množe,
i blijede raširim ruke
i s nekim ganućem toplim
opet vraćam se k tebi,
jedinom zaklonu, Bože!

SMILUJ SE GOSPODINE

Smiluj se, Gospodine, u velikoj dobroti svojoj
ovim ljudima, što su u ratnom vihoru pali,
a nikada nisu htjeli ni mrava zgaziti na putu,
niti su ikad za mržnju i grubo nasilje znali.

Oni su kao djeca sa strahom u mutnome oku
u općem metežu pošli u vrtlog krvi i dima
i nisu shvatiti mogli da brat na brata se diže
kad zemlja tako je plodna, kad sunca za svakog ima.

Oni su mislili samo na svoje njive i stada,
na klasje kada se blago pod suncem plamenim njiše,
na kuću pokrivenu trskom, na ruku djetinju koja
nevješto slova piše.

Koliko radosti još je čekalo njihove ruke,
koliko nada još je u brižnom sjalo im oku,
a sada pod zemljom leže
i neće se vratiti više da vide domaća lica
i plodnu brazdu široku,

Smiluj se, Gospodine, u velikoj dobroti svojoj
da tuđa zemlja im bude ko krilo majčino meka,
da zaborave kako na svijetu mnogo nepravde ima
i da ih uzalud žena
s nejakom dječicom čeka!

MOLITVA ZA DIJETE

U ovom času, Gospodine,
kad se nebo duši otkriva,
a palme moru dive,
sjeti se djeteta moga
i ljudi
s kojima djeca
u bezbrižnoj ljubavi žive.

Iz tvoje ruke nek primi radosti kao i boli
da putokaz budu
do tvoje sunčane luke,
da spozna kako mu nigdje teške samoće nema
dok tebe u srcu nosi
i zemne darove prima
iz tvoje milosne ruke.

I neka skromnošću smjernom
u ovom životu hladnom
svoje otkupi dane,
i kao što meni noćas svijetle daleke zvijezde;
neka mu ostanu staze
djetinjom radošću uvijek,
uvijek obasjane.

KAO ŠTO SE OTKIDA LIST

Kao što se otkida list
i pada
u nijemu tišinu slijepe jeseni,
tako se otkida čovjek s grane života
i tone
u duboku samoću vlastite smrti.

Ali u nedohvatnom ponoru,
kamo ne dopire ljudska riječ
utjehe i ljubavi,
Ti mu prilaziš, Gospodine,
i ovijaš ga svojom ljubavlju i utjehom,
jer si radi njega prošao
kroz vrata vlastite smrti
da bi ga ovdje dočekao.

I kao što u proljeće vraćaš novi list
iz tajanstvenih dubina
sunca i sokova,
tako izvodiš čovjeka iz nedohvatnog ponora smrti
na mladu granu
vječnoga života.
Ima li veće ljubavi od tvoje,
Gospodine!

LJEPOTOM SI OPTERETIO

Ljepotom si opteretio srce moje, Gospodine,
da mi u prolaznosti života
kao utjeha blista.
Proljeća, ljeta i jeseni na netaknutoj bjelini zime
svoj dovršeni smisao otkrivaju
u potezima tvojega kista.

Čežnja je njihala moje misli, Gospodine,
nad stvarima, koje rastvaraju
bijednima obzorja nova,
i ja sam kao neuko dijete spoznavao
da su sve te stvari, kojima si nas okružio,
da su sve one u tvojoj otvorenoj knjizi
za nas zagonetna slova.

Tuga je opterećivala srce moje, Gospodine,
za danima i godinama,
koje si s mene svlačio kao stara odijela,
a ja nisam znao i nisam mogao shvatiti
da si zapravo rastavljao svjetlo od tame
da bi u olakšanju zablistala
moja krila prozračna i bijela.

Zaštitom svojom si me ogrnuo, Gospodine,
i nesebičnom ljubavlju liječio
svaku misao i ranu,
duboko si me u ovo tegobno vrijeme usadio
da bih jednoga dana u novoj stvarnosti izniknuo
i kao dozreli klas se zanjihao
na tvome očinskom dlanu.

KADA BI BILO

Kada bi bilo prave ljubavi i dobrote,
svako bi jutro donosilo
proljetnu vedrinu na dlanu,
u svakom bi pogledu bio mir svečanog susreta,
svako bi potražio lijeka
za nehotice zadanu ranu.

Kada bi bilo prave ljubavi i dobrote,
život bi postao grana raskošnoga cvata,
za svakim bi stolom gozba čekala neznana gosta
i nigdje ne bi bila zaključana vrata.

Kada bi bilo prave ljubavi i dobrote,
na svijetu nigdje ne bi prijetio užas rata,
i majke ne bi strepile da će im ginuti djeca,
čovjek bi u čovjeku svakom
vidio rođenog brata.

Kada bi bilo prave ljubavi i dobrote,
putovi života ne bi lutali mučni i hladni,
svako bi imao topao ležaj i krov nad glavom
i ne bi uživali jedni
dok su drugi još gladni.

Kada bi bilo prave ljubavi i dobrote,
a manje mržnje i zlobe,
i tamne smutnje i strasti,
svaki bi dan nam bio praznik sreće i mira,
i svi bismo slobodno mogli
iz korijena života rasti.

SVI IZGARAMO

Svi izgaramo u nekom neugasivu plamenu
i tražimo zasjenak mira gdje bi nam bilo lakše.
Svi nosimo križ svoj na okrvavljenu ramenu
i svako u znoju lica sustane i malakše.

Svi u dnu bića ćutimo kako je vrijeme varljivo
i da su sati posude od tuge i od žalosti,
da jedan drugom dijelimo gorčinu riječi ispraznih
i da je malo utjehe, i da je malo radosti.

Sve mutan strah nas ovija ko krilo ptice zloslutne
što tako često spusti se i u srcu nam zanoći
svi tako često svjesni smo da izgubljeni lutamo
i da nam treba odmora, i da nam treba pomoći.

Svi tako često želimo svježinu dana kristalnih
da srce vjerom zablista i nada da ga zanjiše,
svi tako često čeznemo da neka ruka utješna
sve poraze i lutanja sa naših stopa izbriše.

Al samo tvoja ruka, Gospode, kroz tmine može voditi
i breme s leđa naših skinuti,
i mir i radost vratiti,
i samo tvoja ljubav, Gospode, u patnji snagu podiže
da križ svoj dalje možemo
sa olakšanjem nositi.

KADA TEBE NE BI BILO, GOSPODINE

Kada Tebe ne bi bilo, Gospodine, nad svim tokovima života,
u kojima su porazi i klonuća
tako česta i tako vjerna pratnja,
tko bi palio svjetla, koja oživljuju posustale korake
i u kojima se u bijelu golubicu pretvara
nedorečena tuga i nezaslužena patnja.

Kada Tebe ne bi bilo, Gospodine, u nedokučivim dubinama
srca
u kojima je kao životvorno sjeme položena svaka nada
i svih naših traženja smisao,
tko bi s neograničenom ljubavlju nesalomljivu vjeru
u naše začuđene zjenice
tako duboko zapisao!

Kada tebe ne bi bilo, Gospodine, u iskri našega uma,
iz koje traženje spasa tako često se rodi,
tko bi unio nemir u dno našega bića,
koji putove traži kroz tamu stravičnih šuma
i zvijezdu dalekog svoda,
koja k Tebi nas vodi!

Kada Tebe ne bi bilo, Gospodine, u svakom kristalnom vrelu,
u svakom proljetnom gnijezdu,
u otkupljenja glasu,
čiji bi plameni pečat bio na našem umornom čelu,
tko bi nam blagoslov slao
u svakom dozrelom klasu!

Kada tebe ne bi bilo, Gospodine, u ovom prostoru i vremenu,
gdje čovjek čovjeka goni mržnjom gladnoga vuka,
tko bi konačnu pravdu na našu metnuo vagu
i kidao lance na vratu,
tko bi svemoćnom rukom pomicao okrvavljena stoljeća
kao što se pomiču kazaljke na satu!

ZNAM, GOSPODINE

Znam, Gospodine, da postoji vrijeme radosti
i vrijeme sjetve,
vrijeme kada se list zazeleni
i u krilo jeseni pada žut.

Znam da postoji vrijeme plodova
i vrijeme žetve,
i vrijeme kad svako zamišljen krene
na svoje samoće put.

Znam da postoji vrijeme kad sve nam postaje strano
i kad se s očiju skida mrena prolaznih stvari,
znam da postoji vrijeme kad krila plavetnilom kruže
i kad za izgubljenim danima
ponekad srce krvari.

Znam da postoji vrijeme kad nas naslućen doziv
novim plamenom diže,
znam da postoji vrijeme kad sve se u maglama gubi
i kad su nam oni pod zemljom
od ovih što žive bliže.

Znam da postoji vrijeme kada stojimo sami
kao ranjeno stablo u kasnom jesenjem muku,
kad cijeli nestaje život kao tajanstvena pjesma
u izgubljenom zvuku.

Znam da postoji vrijeme u koje sve nam se ruši
i kad smo nad stopama svojim
izgubljeni i sami,
znam da postoji vrijeme kada čeznemo bolno
za tvojim skrivenim svjetlom
kao što čezne za suncem
potonuo cvijet u tami.

BLAGOSLOVI GOSPODINE

Blagoslovi, Gospodine, ruke, koje su uvijek pisale istinu
u kojoj lakše se živi
i lakše budućnost sanja.
Blagoslovi, Gospodine, svaku riječ dozrelu na grani ljubavi,
koja donosi utjehu i sate olakšanja.

Blagoslovi, Gospodine, usta, koja su uvijek govorila istinu
da teret sumnje skinu sa svakih pognutih leđa.
Blagoslovi, Gospodine, noge, koje su trnovitim putima
hodile
da se okrvavljene oslobode
tugom zatočenih međa.

Blagoslovi, Gospodine, ljude, koji su u slabosti svojoj
posrnuli
i s gorčinom lutali
ispod mračnoga svoda.
Blagoslovi, Gospodine, sve, koji su i bez tebe sreću tražili
i najzad na bespuću svome iskusili
svu gorčinu nedozrelog ploda.

Blagoslovi, Gospodine, suze, koje su zbog tuđe nepravde
kapale,
a nitko ih vidio nije
da ih u samoći briše.
Blagoslovi, Gospodine, patnje, koji si nam
u pravdi svojoj namijenio
da bismo kao klasje dozrijevali
i k tebi se uzdizali sve više i više.

Blagoslovi, Gospodine, ruke i usta u službi istine
u kojoj lakše se živi
i vedra budućnost sanja.
Blagoslovi, Gospodine, svaku riječ dozrelu na grani ljubavi,
koja donosi utjehu
i sate olakšanja.

KAO SVJETIONIK U NOĆI

1.

Kao svjetionik u noći, koja duboke tajne skriva,
Ti mi iz daljine, Bože, pokazuješ svrhu moga puta,
i ja slutim zašto čovjek se nada i vedre visine sniva
i zašto pod ovim svodom tako često bez tebe luta.

Kao svjetionik u noći spomen na Te kristalno gori,
i ja ponekad čujem blagu tišinu tvojega glasa.
I sve što u čistoj radosti živi, o tvojoj mi radosti zbori,
jer tvoje su riječi utkane u dozrijevanje svakoga klasa.

Kao svjetionik u noći sve jasnije javljaš mi se sada
i pokazuješ gdje mi smiraj očekuju docvale nade.
Od neba, koje puno zvijezda u prodahnuto more noćas pada,

tvoje nevidljive ruke za me svjetle mostove grade.
I ja kao putnik, kojeg krilo u prostranstva slobode diže,
što sam od prolaznosti dalje, Tebi sam svakoga dana bliže.

2.

I slutim starinskih zvona davno zamrle glase
i gledam jutra gdje nose svakom obzorja nova,
i ništa, ništa ne mogu više zadržavati za se,
vjekovi samo su tvojim tajanstvom zbrisana slova.

I vidim mnogi rastu do vrha svojega sloma
nad kojim pravednost tvoja bezdušne podvige slama,
kaplje mudrosti tvoje planu u udarima groma
i u veliko svjetlo mrzla se pretače tama.

I sklapam umorne ruke pred onim što mi već stiže
kao sudbinski jahač iz crnog korijena slutnje,
i što sam u vremenu dublje, time sam tebi bliže

i oči pune su tajne, i usta puna su šutnje.
I kao svjetionik u noći, koja duboke ponore skriva,
tvoj me utješni pogled na zvjezdane pute doziva.

HVALA TI, BOŽE, ŠTO NISAM UVIJEK SAM

Hvala ti, Bože, što nisam uvijek sam
kad se u meni budi nepreboljena sjeta,
što i za radosti skromne na svome putu znam
i vidim kada grana kao vjesnik proljeća cvjeta.

Hvala ti, Bože, što čujem i tiho kucanje sata
u ove čase kad bučno mnogi strojevi rade,
što mi je drago kad netko i na moja pokuca vrata
i pita kako živim i na dane sjeti me mlade.

Hvala ti, Bože, što nekad zaboravim vlastite brige
pa mislim kako mnogi teret svoga života vuku,
što sve mudrosti još nisu zapisane u knjige
i što i dobrota tvoja iz ljudskih izvire ruku.

Hvala ti, Bože, što dođu nekad svjetli minuti
i sve u njihovu sjaju olakšanje prima,
što se u dječjem oku vedrina zvjezdana sluti
i što putove kalne bjelinom prekrije zima.

Hvala ti, Bože, što vrijeme nadama tješi smjerne,
što svako srce nije za tvoje dobrote slijepo,
što bi sve riječi mogle u obećanju biti vjerne,
i što uz više ljubavi svima bi moglo biti lijepo.

Hvala ti, Bože, što večer blagoslov dana nosi
i što u vrtu tvome svako svoje mjesto ima,
što često utješiš onog, koji još tvoju milost prosi
i što ćeš pravednu plaću na koncu podariti svima.

Hvala ti, Bože, što u ove dane nisam uvijek sam
i što mogu čuti i tiho kucanje sata,
što i za radosti skromne na putu svojemu znam
i što mi je drago kad neko na moja pokuca vrata,

DOĐI OVE VEČERI

Ima dana kad nikom ne možeš reći što te boli
i kad kao zalutali putnik živiš u nepoznatom svijetu.
A tako, tako rado bih htio da te neko malo iskreno voli,
da tuđu dobrotu ćutiš kao miris na proljetnom cvijetu.

Ima dana kad se i misli kao dozreli klasovi lome
i kad i nijeme stvari pritiskuje neka tuga,
i ne znaš da li se možeš još povjeriti kome
kad u daljinu gledaš kao da očekuješ nepoznata druga.

Ima dana kad sve ti prekriveno tugom bude
i vidiš da već stiže i tvome spokojstvu veče,
kad se prolaznici tvome glasnom samogovoru čude,
a ne znaju što si sve htio i što te sada peče.

Ima dana kad tražiš već davno izgubljenog brata
ili naivnu ljubav koja te sve ispraznosti sjeti,
kad se sumnja kao crna paukova mreža tvoga srca hvata,
kad više ne znaš što si htio i što bi mogao htjeti.

To su neprozirnom tajnom prekriveni nepoznati časi
iz kojih se klasovi srca kao plameni jezici dižu,
i tada sjetiš se kako nježan si nekada bio i da si
nesvjesno čekao riječi koje zastor sa neizvjesnosti dižu.

I tako sam kad sjedneš na neku klupu u sjeni,
koju svinuta grana bez obranih plodova stere,
promatraš kako se nebo kao dječje lice rumeni
i kako na povjetarcu zadnji žuti listovi trepere.

I list za listom sleti na tvoje umorno lice i rame
i nove brige se opet sa starim brigama množe,
i kao u snu veliš: — O, dođi ove večeri da me
nevidljivom svojom rukom utješiš, milostivi Bože!

JUTARNJA MOLITVA

Skinuo si, Bože, mrenu s mojih očiju
i jutarnjom svježinom svaki prodahnuo kut.
Dopustio si Suncu da svojim plamenim sagom
ispred koraka mojih prekrije probuđen put.

I sada radosno idem u susret novome danu
u kojem svako je stablo kao prijatelj drag.
I vidim modru rijeku krilima ptičjim obasjanu
po kojoj brodovi nižu svoj srmom protkani trag.

U oku djeteta svakog nedužna radost se krijesi,
i zrelu ljubav nudi u polju probuđen klas,
k ljudima opet me zove svaka lisnata grana,
tek srce čuje njihov čekanjem pritajen glas.

O, Bože, obraduj sve one, koji se muče
i koje prigiba k zemlji težak svagdanji rad,
neka zaborav podne na brige, koje ih prate,
neka mine ih tuga i svaki nesretan pad.

Vrati majkama nadu da će djeca im čuti
pod tuđim nebom samo njima poznati zov,
da će se sjetiti kako ovdje zemlja ih čeka,
bez ruku njihovih da se sve više nagiba krov.

I svakom podari zaklon pritajenoga mira
nad kojim zvijezde čuva još netaknuti svod,
da misli budu im lake kao krila modrog leptira
i k ljepšim danima nadom ozari težak im hod.

I zato hvala ti što si mi sa očiju skinuo mrenu
i ranim suncem svaki prodahnuo kut,
i dopustio Suncu da svojim plamenim sagom
ispred koraka mojih prekrije probuđen put.

VEČERNJA MOLITVA

Daj mi, Bože, da se ne brinem što će biti sutra
kad se osamljen nađem u hladnoj tišini sobe.
Mnoga se briga rađa iz krila novoga jutra
i svaki dan ima dosta svojih briga i tjeskobe.

Ima časova koji su bez naših zasluga lijepi
i onih od kojih se poslije nijemo pati.
Za ono, što piše na tvome satu, mi smo obično slijepi.
Ti znadeš kome što treba oduzeti ili dati.

Ti znadeš zašto si nekom plodnošću zaogrnuo polja
da ga strepnje često od nevremena more,
i zašto je za nekoga tišina bez mnogih želja bolja

i zašto se neki životi gase dok drugi smireno gore.
I zato daj mi, kad se nađem u hladnoj tišini sobe,
da novo svanuće primim bez straha i tjeskobe.

SVE ČEŠĆE

Tonu Smerdelu

Sve češće odlaze prijatelji i znanci,
jednima život je kratak,
drugima bio je dug.

I gle, u treperenju kasnoga lišća
za koracima njihovim
već se zatvara
duboke šutnje krug.

A koliko su od života očekivali mnogo
dok ih je kao slamku
u mutnom nosio viru!

O, Bože, utješno sad ih na pragu vječnosti primi
da u okrilju tvome
počivaju u miru.

Oni su često ovdje patili danju i noću,
pa ako dobrota tvoja teret im s leđa ne snimi,
na čije će rame nasloniti
svoju tugu
i samoću!

NA RUBU SELA

Na rubu sela na groblju visoko križ se diže,
na njemu raspeti Isus ranjene ruke širi.
Danju do njega miris zrelih plodova stiže,
noću nad njim su zvijezde kao zlatni leptiri.

Tu smo se kao djeca igrali rado
i nismo znali za tugu koja vedrinu muti,
bili smo nestašni kao na travnom proplanku stado
i puni sreće su bili, puni sunca minuti.

Davno je zaborav pao na naše djetinje stope
i svaki od nas je svojom u život pošao stazom,
i sad nam korake teške jesenje kiše škrope
i jutra često se bude osuta srebrnim mrazom.

Ko ptice nekud se gube već pritajene želje
i srce ganuto tugom svu neminovnost shvaća
da vrijeme nemir i brige iz dana u dan melje
i da je staza života svake večeri kraća.

I što je prolaznost u dnu hladne spoznaje veća,
često pitam se vedri djetinji osmijesi gdje su,
ima li zaklona negdje već preboljena nam sreća
i kome svjetle se nađe još mogu da prinesu.

I znam na rubu sela visoko križ se diže
i pod njim trava je i sad kao nekada meka,
na njemu raspetom Kristu u svojim smo bolima bliže
dok ruke milosne širi i naše korake čeka.

BOŽE MOJIH OTACA

Bože mojih otaca, koji si blagoslovio njihove žrtve
i brazdama davao plodnost pod ralom njihova pluga,
osim Tebe nikad nisu imali uporišta druga
i Ti si im utjeha bio za žive i za mrtve.

Bože mojih otaca, koji si nad kolijevkama bdio
i lebdio nad zemljom, nad usjevima i vodom,
i ambare punio žitom i jeseni primao s plodom,
posljednja svrha si bio o kojoj je svaki snio.

Ti si liječio bolom razočarane duše
i pravdom kažnjavao one što blago nepravdom zgrću,
jedino Ti si moćan da starce pomlađuješ smrću
i život povratiš stablu kojemu grane se suše.

Jer Ti si svakome bio izvor na kojemu usne
željne života vedro olakšanje traže,
i Ti si vodio narod i noću mijenjao straže
i suncem gasio kišu kad nemilosno pljusne.

Bože mojih otaca, pred kojim stoljeća mnoga
nestaju kao žurni otkucaji sata,
život je kao što su stalno otvorena vrata
kroz koja u nepovrat svaka umorna odlazi noga.

I samo Ti nam možeš mirno sklopiti oči
kad noći predaha stignu i dani postanu škrti,
jedino tvoja ruka kruh mijesi i vino života toči
i Ti nas probuditi možeš u kolijevci smrti.

OSLOBODI ME, GOSPODINE

Oslobodi me tuge ove večeri kasne
za danima, koji se pred mojim očima gase,
jer mnoge radosti postaju posve jasne
kad se ne mogu više ni uspomenom da spase.

Oslobodi me tuge ove večeri kasne
što sam ponekad htio obične spasiti stvari,
a nisam mislio kako sve u svoje vrijeme gasne
i da se u duši samo minula ljepota žari.

Oslobodi me tuge ove večeri kasne
koja ponekad sama u moju samoću uđe
i riječi šapuće mirno, te riječi poluglasne
da kao vlastiti teret i boli nosimo tuđe.

Oslobodi me tuge ove večeri kasne
kad otkucaji sata pomiču prolaznost našu,
kad svaki zanos najzad u samom sebi splasne
i hladno prinese usni punu gorčine čašu.

Oslobodi me tuge ove večeri mutne
kad mi sjećanje vrati domaća obzorja modra,
kad u noć odlijeću misli kao ptice zloslutne,
a žute svjetiljke gore pored jesenjeg odra.

Oslobodi me tuge ove večeri kasne
kad me čežnja odvede na polja zreloga žita,
kad mislim na zvijezde kao na oči tople i jasne,
a srce klasove kao najljepše stihove čita.

UŠAO SI, ISUSE, U MOJE DJETINJSTVO

Ušao si, Isuse, u moje djetinjstvo i ja sam znao
da svaki mi korak vjerno tvoja ljubav prati,
da si sve, što sam imao, kao dragi prijatelj dao
i da Te je za moje zdravlje često molila mati.

Ušao si u moje djetinjstvo kao nedužno dijete
kad su pod snijegom mirno počivali krovovi kuća,
kad su ti anđeli pjevali nad kolijevkom pjesme svete
i kad su nam blistala srca od začuđenog ganuća.

Rastao si, Isuse, sa mnom kao prijatelj vjeran
i sa mnom si dijelio brige i zadovoljstva rijetka,
Ti si me učio kako uvijek treba ostati smjeran
i nade srušene često dizati od početka.

I umjesto da sam k tebi prilazio smjerno
da teret tvojega križa na moja spusti se pleća,
Ti si pomagao meni križ moj nositi vjerno
da vidim kako se krije u tvojoj dobroti sreća.

A kad sam mislio da je život raznica sreće
i da bez Tebe mogu ubirati plodove razne,
brzo sam spoznao kako tamom se misao kreće
i da je srce tužno i da su ruke mi prazne.

I bilo mi je žao što sam rjeđe mislio na Te
i što su isprazne bile moje riječi i djela,
što se djetinjstva dani ne mogu više da vrate,
što i moj trn je u kruni oko tvojega čela.

BADNJAK

Ova je noć od svih drugih noći veća
kad šutnju pahulje snježne spuštaju sa visina.
Ovo je noć kad svako svog se djetinjstva sjeća
i svaka majka misli na kćerku ili sina.

Ovo je noć u kojoj svi su putovi bijeli
i svaka staza nekog dragog putnika čeka,
ovo je noć u kojoj nevidljiva ruka neka
blagoslov patniku svakom kao utjehu dijeli.

Ovo je noć kad s duše težak oklop se skida
i vedrog života nada radostan pogled diže,
ovo je noć kad mrena mržnje nestaje s vida,

kad čovjek čovjeku prašta, kad sve su stvari bliže.
Ovo je noć u kojoj nove bude se zore
dok kao voštanice bijele na obzorju jablani gore!

MAJKA POD KRIŽEM

Nijema je stajala pod križem
kad mu je klonula glava
i kad je posljednji uzdah
na mrtvim usnama stao.

Nijema je stajala
i jedina osjetila
da se iz tajanstvenih tišina
dozreli klas otkinuo
i u krilo joj pao.

I dok se u njeno srce
neizreciva bol
slivala sa visina,
prvi put je
u očima svakoga patnika vidjela
svoga raspetog Sina.

MAJKA UTJEHE

Svu noć plaču vali na podnožju grada,
svu noć bdiju modre masline u dolu.
Ona vječno sama u nijemom bolu
sa utjehom čeka svakog, koji strada.

Ispred Nje su prošle već povorke duge
muževa i žena, što nevoljno tuže.
Iza njih su kao znak minule tuge
upaljene srcem izgarale ruže.

Koliko je puta kada sunce zađe
dočekala mokre i brižne ribare
i u tuđi svijet otpratila lađe

dok nad njima s krikom galebi krstare.
Koliko je puta sve u kasne sate
čekala da jednom sretno joj se vrate!

MAER DOLENS

Ti, koja si mrtvoga sina primila na svoje krilo
i u dubokoj boli spoznala tajnu života i smrti,
prigrli i ovu djecu, koja lutaju gradom
i kojoj izvori sreće tako su bezdušno škrti.

Njihove ruke su željne ljubavi, odanog stiska,
i ona slute da su na hladnom pločniku žrtva
dok otac u krčmi pije i vjetar raznosi kišu,
i dok je odavno za njih još živa majka mrtva.

U mraku njihove oči nijemim beznađem gore
i mržnja u njih se slaže, gorčinom usta se pune,
jer za njih ljudi su stranci i život obična varka,

a mladost vlastito lišće, koje na asfaltu trune.
Ti, koja znadeš kako u ljubavi vjernoj se pati,
pod svoje ih okrilje primi i budi im odana mati.

NAJLJEPŠA MEĐU ŽENAMA

Tebi ne pristupaju oni što nose posude laži
sa zamračenim zjenama,
i smrtnici nikada neće razotkriti tvoje draži,
najljepša među ženama!

Jer Ti si visoka gora gdje život bjelinom grezne
i mir u čistim sjenama,
i bit ćeš velika onom za pravdom koji još čezne
najljepša među ženama!

I majkom mnogi zvat će Te, što majke svoje nemaju,
a ljubav svijetom pronose,
i mnogi k Tebi doći će s nepravde koji stradaju,
a ipak s tugom iskrenom
zbog grijeha oči orose.

I bit ćeš sunce ubogih što smisao patnje nalaze
u tvojim tužnim očima,
da patnjom svojom ustrajnom još zmiji glavu pogaze
u kobnim za nas noćima.

Jer Ti si izvor utjehe što bolna srca orosi
i ranu svaku zavije,
jer Ti si sveta zastava što patnik smjeli pronosi,
nad gradom ljudstva uboga
ko požar da je razvije.

I zato mi Te nosimo ko dragulj naših nadanja
u svojim skromnim zjenama,
i Ti su luka odmora kroz vihor naših stradanja,
najljepša među ženama!

HVALA TI, BOŽE, ŠTO JE PROŠAO I OVAJ DAN

Hvala ti, Bože, što je prošao i ovaj dan
a da nije bio od prijašnjih dana teži,
što je i komad kruha bio blagim suncem obasjan
i što se i pauk bez žrtve u svojoj odmarao mreži

Hvala ti, Bože, što nitko nije bio mi stran
i svi, koje sam sreo, bili su dobre volje,
što se nekima u stvarnost pretvorio dragi san
i svako se nadao da će sutra biti mu bolje.

Hvala ti, Bože, što je i stisak ruke bio drag,
a ispod krošnje su išli oni, koji se vole,
i što je pred njima bila staza kao svečani sag
da ne bi prerano znali kako zemaljski puti bole.

Hvala ti, Bože, što je i zemlja donijela plod,
koji su trudne ruke čekale tako rado,
što je olakšan bio i moj ponekad težak hod
i što si na proplanak travan izveo bijelo stado.

Hvala ti, Bože, što ničim nije bio otežan put
kraj kojeg sunča se potok i putnika čeka trava,
što nisam uopće bio ni ogorčen ni ljut,
što dijete poslije igre tako nedužno spava.

Hvala ti, Bože, što me nimalo nije bilo stid
kad sam priznao kako čvrsto vjerujem u Te,
što se u patnji bistri suzom zamućen vid,
a oni koje Te mrze, pred tvojom mudrošću šute.

Hvala ti, Bože, što brišeš mnogih uvreda trag
i što srušene nade vraćaš svakog nam jutra,
što je i tegoban život ipak ljudima drag
i što ćeš na brige naše odano misliti sutra.

REQUIEM

Mir neka je onima, koji su mnogo ljubili,
a nikada nisu bili ljubljeni.

Mir neka je onima,
koji su za sunčanim obalama čeznuli,
a nikada ih nisu
van samih sebe vidjeli.

Mir neka je onima,
koji su se željni sreće tražili,
a nikada se nisu našli
ni zagrlili.

Mir neka je onima,
koji su trudom svojim druge hranili,
a sami često gladni su
među mnoštvom sitih patili.

Mir neka je onima,
koji su drugom vjerno pomagali,
a križ svoj uvijek sami su
bez prigovora nosili.

Mir neka je onima,
koji nikada nikog nisu ubili,
a sami su u danu tame raspeti.

Mir neka je svima njima, Gospodine,
jer oni su Te odano
na križnom putu slijedili.

JA MOLIM TI SE, GOSPODINE

Ja molim ti se, Gospodine, za starca,
što svakog jutra polagano ide
da malo kruha i mlijeka kupi
i često stane ili pognut sjedne
da starost svoju odmori na klupi.

Kraj njega ljudi nekamo se žure
za tuđe brige i stradanja slijepi,
i niko ne zna gdje i kako živi,
da li se nada ili nekog čeka,
ili u tuzi pred životom strepi.

Nad sijedom kosom jesen lišće njiše,
na licu brigu čuva svaka bora,
a nikog nema da mu barem priđe
kad preko ceste često prijeći mora.

I tko zna kakve misli ga oblijeću
dok mokar asfalt gaze mokre pete.
Možda su djeca bila sva mu sreća,
a sada negdje muče se u svijetu
i rijetko koje i njega se sjeća.

A kad se kući kao stranac vrati,
gdje zima čeka bez drva u peći,
i opet mora od umora leći,
o, ne daj, Bože, da posve malakše.
Blago mu priđi i nadom ga tješi,
uza Te barem da mu bude lakše.

POVRATAK

Od čijih niti ja sam tkan i kome
moj korak ide od svoga početka?
Kroz te se niti tajni zraci lome,
da li se vraćam idući k svršetku?

Na svodu kao na beskrajnom platnu
oblaci stoje i čudno se žare.
Iz tijela neko zove pticu zlatnu
dok hladni dani oko nje stražare.

Sve tanji obruč moje tijelo steže
i nit se kida zemaljskoga tkanja,
sve slabije me za prolaznost veže

poneki uzdah raspršenih sanja.
I srce, srce sve jasnije shvaća:
k Tebi se, Bože, zlatna ptica vraća.

POMOZI MI, GOSPODINE

Pomozi mi, Gospodine, da ne budem ove večeri tužan,
jer nam svakoga dana život gorčinu toči.
Polako svatko vraća prolaznosti što joj je dužan
pa je i Stipa Živčev u njoj zauvijek sklopio oči.

I sad se sjećam da smo zajedno čuvali svinje,
u pijesku se igrali rado uz vedar smijeh i šalu,
da nam je zimi po licu padalo srebrno inje,
ljeti smo tražili gnijezda ili se kupali u kanalu.

On je znao gdje voćke prve plodove nude
i kamo svaka staza kroz rosnu travu vodi,
oči su pratile ptice, kad se prostronstvu neba čude,
ljepotu je otkrio mnogu u nesputanoj slobodi.

On je znao što vjetar u granama vrba zbori
i kakav blagoslov oblak za mlade usjeve nosi,
sunce je svjetiljka bilo što u ubogima gori,
sav je ozaren bio kad zrelo klasje se kosi.

I kao njegovi preci sav se predao plugu
i zemlji, koja prima znoj sa časnoga čela,
osim briga za brazdu za brigu nije mario drugu,
u svome selu je bio kao u svojoj košnici pčela.

Pred tobom je, Gospodine, bio pognute glave i smjeran
i sve je primao mirno s dobrotom zahvalnog smiješka,
pa kad je cijelog života tako ostao zemlji vjeran,
neka mu ne bude sada u vječnom počinku teška.

MOLITVA ZA ČOVJEKA KOJI ČINI ZLO

Koliko ima ljepote pod ovim noćnim zvijezdama,
koliko ima radosti
u nevinom dječjem oku!
I tko će sagledati sve divne darove tvoje,
koje si rasuo svijetom
kao tajnu duboku!

Pa ipak njegove su oči za sve ljepote slijepe,
u njemu skrivena mržnja
kao plamen često plane,
a jadan je, Bože, čovjek, koji za skromne radosti ne zna
i kojeg ni ljudska patnja
ne može da gane.

I zato molim Te noćas, dok mir se zvjezdani sliva
na modre vrhove gora
i na smirene vale,
da tamnu koprenu digneš s nesretne njegove duše
da bi vidio kako i njega su noćas zvijezde
na svijetle puteve zvale.

I daj da makar i nesvjesno učini dobro djelo,
dobrota da bi ga tako
privela svakoj stvari,
da svjetlo kristalnih zvijezda obasja mrko mu čelo,
ljepota darova tvojih
da mu dušu ozari.

TVOJE RIJEČI

Tvoje su riječi životvorno sjeme
za brazde, koje tvrda ruka ore,
od njih nam svići plodonsne zore
i lakše bude u samoći breme.

Tvoje su riječi svjetlo, koje tješi
i sag od snova u budućnost stere,
i daju krila onom koji griješi
da mir svoj nađe u zagrljaju vjere.

Riječi su tvoje trs na kojem rudi
zrelina sunca u dovršenom plodu,
one nas zovu da budemo ljudi,

da pogled s nadom uzdižemo k svodu.
A kad nam klone na samrti glava,
za vječnost svaka, svaka nas spasava.

BEZ TEBE, BOŽE, ČOVJEK JE TEK SJENA

1.

Bez tebe, Bože, čovjek je tek sjena,
koju vrijeme njiše kao slabo pruće,
na duši mu leži prolaznosti mrena
što ga stalno vodi u mrak i bespuće.

On za radost ne zna koja s visa teče
kao slap u iskre osunčanih sati,
za njega je jutro pusto kao veče,
noć prazninom kobnom u beznađe hlapi.

I sve što mu ruka svježom nadom dirne,
pada kao voće s debla koje trune,
boli su bez svjetla gorke, neprozirne,

oči teške zbilje i klonuća pune.
I kada se nekad prošlih dana sjeća,
ne zna da li bol je ili tuga veća.

2.

Tko tebi, Bože, prepusti sve želje
da tvoja ruka bude vodič pravi,
bez straha gleda kako vrijeme melje
sve što se rađa u snu i na javi.

Tko smjerno prima svjetlo tvojih riječi
i kome pute ravna tvoja ruka
taj zna da bolom život rane liječi
i gdje ga najzad čeka tvoja luka.

I zna da stvarnost okrutna i gruba
tek most je, koji u vječnost nas vodi,
a kad nam noga prijeđe preko ruba

vremena da smo na pravoj slobodi.
I kad se nekad prošlih dana sjeća,
zna gdje je prava utjeha i sreća.

Z B I R K E

BISERNI ĐERDAN, Sombor, 1931.

U DOLINI ZABORAVA, Zagreb, 1936.

ZOV PROLJEĆA I MLADOSTI, Travnik, 1938.

POD SAPETIM KRILIMA, TUZLA, 1941.

ELEGIJE, Subotica, 1954

HOD POD ZVIJEZDAMA, Subotica, 1955

OSAMLJENI MOSTOVI, Zagreb, 1962

PRED VRATIMA TIŠINE, Zagreb, 1963

PJESME O SINU ČOVJEČJEM, Zagreb, 1965

POD PJEŠČANIM SATOM, Zagreb, 1975

Juraj Lončarević

JAKŠIĆEVI PJESNIČKI SAMOGOVORI

»Prenesi, Bože, zvijezde na svod moje duše«

Opet je jedna poetska zbirka ANTE JAKŠIĆA pred nama. Jedanaesta po redu! Naziv joj je »Molitve pod zvijezdama«.

Pitamo se, nisu li ta »zvjezdana« raspoloženja bila karakteristična i za prijašnje Jakšićevo poetsko stvaranje. Jer je on još u davnim subotičkim danima, ni od koga, dakako, potican, živeći u osami tog našeg velikog panonskog mjesta na samoj granici, izdao 1955. o vlastitom trošku, a i kako bi drugačije, svoju zbirku »Hod pod zvijezdama«. Čini nam se da ni tada, kao ni danas, nije taj naziv zbirke bio slučajan, jer su mnogi ne znajući to, hodali pod zvjezdanim zastorom Jakšićeve poezije. Bijah tome svjedokom!

Zato sam tada i pisao:

»Vidjeli smo da je Jakšić pisao uporno dalje i onda kada su tonovi drugih pjesnika učinili njegovu poeziju prividno demodiranom i zaboravljenom«.

Rekoh tada s pravom »prividno«. Jer recimo to sada posve otvoreno, a u perspektivi sveg proteklog, da je Jakšić kruh svoje poezije neštedimice dijelio svakome. Mali, zaboravljeni ljudi, tiho su i neprimjetno bili utkani u njegovo stvaranje. Nisu mu to zaboravili!

Pisah opet:

»Takva je već sudbina mnogih pjesnika. Kad ih svi zaborave, tada se opet odjednom otkrije da su oni neprimjetno i nenametljivo živjeli u čistim srcima malih ljudi«.

No, prikažimo ukratko bar neke od pjesama u zbirci koja nosi tako simboličan naziv »Molitve pod zvijezdama«.

Možda bi bilo najprikladnije poseći baš za posljednjom pjesmom u njoj koja nosi naziv »Provratak«, jer je u njoj naglašeno sve ono što će se kao proces zbiti u cjelokupnom, ovom novom, Jakšićevom stvaranju. Zato počujmo stih:

Sve tanji obruč moje tijelo steže
i nit se kida zemaljskoga tkanja,
sve slabije me za prolaznost veže
poneki uzdah raspršenih sanja.
I srce, srce sve jasnije shvaća:
k Tebi se, Bože, zlatna ptica vraća.

U tom kratkom poetskom odlomku kao da je rečeno sve. Kao da je ocrtan put kojim je prošla Jakšićeva poezija — od njezine svakidašnje prezentnosti u ljudskim zbivanjima pa sve do njezina produhovljenja u dubljoj istinitosti što nam je otkriva život.

Zato tu poeziju kao da i ništa više ovozemaljsko ne veže, premda je prije dao sebe pjesnik totalno ljudima, tješeći ih u životnoj svakodnevici, ispunjavajući im često poezijom ono što im je život znao uskratiti. Sada, međutim, ovom novom zbirkom, to nam više ne izgleda potrebnim. Došao je čas da se pjesnik vrati pravom uviru svake poezije koji leži s one strane naše ljudske prolaznosti i svakidašnjice.

Polako se vrata otvaraju pred neizmjernim na čijem je kraju sâm naš Stvoritelj.

Taj pomak u pjesniku nije nipošto slučajan. Svjedoče tome pjesme ove nove zbirke, svjedoči to i pjesma iz nje »Voliš me« koja više ne završuje tamo gdje smo bili otprije navikli da dočekamo Jakšićeve posljednje stihove. Zato evo tog prividnog završetka koji je ne samo nas, već jamačno i pjesnika mogao zadovoljiti:

Ali kad opuste polja
i kasna jesen zastudi,
stanem
i začuđeno gledam:
tiše prolijeću ptice,
osamljeno niz cestu odlaze ljudi.

Kao da je nekad pjesničko iskustvo baš ovdje završavalo! Sad to više nije tako. Pjesma niže svoje strofe dalje:

I tada shvatim
da sve što si mi dao
nije više za mene
i da je cijeli život
od boli satkana vlat,
da sve ima svoje vrijeme,
svoga svjetla sat.

I tako dalje...

Možda zato i nije slučajno da u pjesmi »Kao što se otkida list« nalazimo skladno zajedništvo između nama tako dragih Jakšićevih proteklih poetskih tonova — i njegova duhovna zahvata u simboliku života i smrti. U toj nerazdvojnoj cjelini kojom je cijela pjesma prožeta, ostaje jedino završni usklik kao nešto iznad toga što grčevito opominje:

Ima li veće ljubavi od tvoje,
Gospodine!

Zato i u ovoj zbirci susrećemo pjesnikovo povjerenje u mnoga njegova prošla kazivanja, unutar kojih je on našao mogućnost, ne mijenajjući ih bitno sadržajno, da se poetski izrazi. Jedino je sad, a to treba naglasiti, više negoli prije, poetska slika našla svoje prirodno prožimanje i izraz u religioznom osmišljavanju sveg onog o čemu pjesnik pjeva, dok su nekad, životna situacija, a i druge okolnosti, mogle diktirati izvjesnu prigušenost u izražavanju filozofskog stava. Danas, naprotiv, u ovoj zbirci, taj je proces posve dogotovljen: pjesnikovo srce pripada samo Bogu!

Zato u Raspelu gleda on osmišljenje sveg sadašnjeg i budućeg:

I samo zraka božanskog mira
sa drvenoga svijetli Raspela.
U njenom sjaju jedino se vidi
smisao prošlih i budućih djela.

I dok su zato nekad, kao i ova, pjesme pejsažnog ugođaja (Listopad) tek nenaglašeno mogle skrivati pjesnikovu intimnu želju da bi ljudima nešto poručio, pa su zato mogle ostati samo na razini onog trenutnog i prolaznog, već se u spomenutoj pjesmi »Listopad« otkriva proces koji će značiti otklon od poetskog ispunjenja samo u onom što nam život pokazuje. Dijeleći se od takvih slika, pjesnik im nastoji iznaći dublji korijen. Zato i susrećemo stihove:

List svaki tugu prolaznosti zbori

u kojima će baš ta »prolaznost« umjesto statičnosti viđenog, dinamizirati pjesmu po njenoj unutrašnjoj dimenziji.

Uostalom, taj proces otklona od smisla ovog našeg svijeta još je jasniji u pjesmi »Ljepotom si opteretio« — u kojoj kao da ispred pjesnikovih očiju promiče sve ono što je nekad gradilo njegovu poeziju:

Proljeća, ljeta i jeseni na netaknutoj bjelini zime
svoj dovršeni smisao otkrivaju
u potezima tvog kista.

Takav je proces duhovne interiorizacije Jakšićeva pjesništva nazočan i onda kad je slika svijeta prezentna, a kad je na primjer, pjesma posvećena njegovu književnom sudrugu — Tonu Smerdelu. I tada, sve ono uznemireno i ustreptalo što muči naša ljudska srca (kao smrt prijatelja) — odjednom se našlo filozofski kompenzirano u samom pjesniku u kojem se:

već zatvara
duboke šutnje krug. (Sve češće)

U pjesmi »Na drugoj strani« koja predstavlja nesumnjivo uzor za najbolje primjerke Jakšićevih soneta, ta mu »druga strana «omogućuje drugačiju idejnu definiranost i filozofsku distanciranost pjesme — naprama onom što smo prije bili naučeni doživjeti u pjesnika. U blizini vječnosti što je bude mirogojski križevi u hladu — poetska će vizija sročiti ove slike:

Tko prijeđe već na onu stranu, koju
sve jače tišti nijeme smrti sjena,
taj bolje vidi mir na Mirogoju

i zna da život nestaje ko pjena.
I skrhan bolom, prodahnuta vida
ugleda Onog koji teret skida.

I dok je zato mnoga prijašnja Jakšićeva poetska slika mogla značiti ponekad, samo izraz časovite potrebe, a da nije uvijek morala upućivati i na nešto dublje, sada se pjesnik našao na drugoj obali koja mu je otkrila put kamo mu je poći. Na »preplašene ptice« i na »sablasno zanjihana gnijezda« koje su nekad kao poetske slike mogle nositi cijelu pjesmu, sada se spustila blaga »tišina mira« kojom će biti ozaren duhovni smiraj pjesme:

I dok u strepnju povlače se stvari
i prazna gnijezda sablasno se njišu,
tišinom mira sve ruke ozari
što noćas bdiju i stihove pišu.

(Ruku tišine, Bože, spusti na me)

Kao da je bilo što drugo nestalo iz pjesnikova vidokruga. Sve je dogotovljeno i nepromjenljivo. Davne radosti počivaju u mrtvim uspomenama i s njima šute u mraku.

Ali ne samo to. I druga pitanja muče našeg pjesnika. Što je sa zloćom ovog našeg svijeta što je život svakodnevno donosi. Što nam je uopće onda činiti, pita se on. Možda pronaći utjehu u nekom drugom osvjetljenju proteklosti. Jer u Jakšićevoj poeziji počivaju već davno izrečene i prošućene istine. U proteklosti zbivanja kao da je već sve izrečeno za pjesnika, kao da se u toj poeziji i ne događa ništa više. Ili treba samo osluhnuti. Pjesnički tijek ipak nije stao, uza sve ono što je već jednom bilo izrečeno u njoj. On hrli u ovoj zbirci svom konačnom ispunjenju, ostavljajući za sobom sve ono bez čega nekad nije moglo biti pjesnikovo srce. I koliko god ta nova duhovna boja Jakšićevih pjesama znači prirodni tijek njegova iskustvena sazrijevanja u vlastitoj jeseni godina, ona bi čak sada mogla značiti negaciju sveg onog što je kao priprava za nju, nekad postojalo u Jakšićevoj poeziji, bilo mi dopušteno izreći takav ekstrem!

Tragove tog puta nalazimo u pjesmama koje su evo sad pred nama. Pa i onda kada se sâm pjesnik pita, kako da prijeđe »tminu svoga tijela«, a da nije svjestan da ju je prešao baš ovom zbirkom. Napuštanje vlastite tjelesnosti ovdje je povezano sa spiritualizacijom pjesničke poruke, možda i bez obzira na svijest samog pjesnika.

Ipak pri svemu ovome ne bismo smjeli dati Jakšićevoj poeziji jednostranu orijentaciju. U toj poeziji ne nedostaju slike ovog našeg svijeta ni njihovi neposredni poticaji. Te slike nisu izostavljene, ali su sada drugačije doživljajno situirane. Sve ono što je počivalo u toj poeziji kao njezina svakodnevica, sad je dobilo neki drugi—onostrani vid. Pa ako se zato opet na kraju vratimo stihovima:

List svaki tugu prolaznosti zbori

tada nam je već lakše shvatiti posve novu poetsku sublimaciju stvorenu inače posve istim poetskim slikama. Umjesto »prolaznosti« jeseni nakon koje je uvijek u Jakšića dolazio novi životni ciklus, ovdje je ta ista »prolaznost« neumoljivi i neotklonjivi posljedak našeg vlastitog životnog puta. Zato je tako i treba prihvatiti.

I da ovaj prikaz poezije našeg Ante ne bi ostao nedorečen, treba se sjetiti i sveg onog što je ta njegova poezija zna-

čila u svom dugotrajnom tijeku, za nas ljude. Jer on nam ju je dijelio postojano i onda kad je bio nepravedno zaboravljen od onih koji su o njoj trebali pisati na osnovi svog profesionalnog poštenja, a nisu to činili. Jakšić je na primjer stasao u književnosti s mnogim književnicima koji su doživjeli za života sve ono što može značiti priznanje njihovu književnom radu. Jakšić to nije ni danas dočekao.

Pisah valjda zato:

»Osamljen, potisnut, prešućivan, prigrbljen brigama i dnevnim dužnostima, Jakšić nije ipak prestao pisati. Ostala je u njegovu srcu vječno mlada njegova poezija, neki možda zaboravljeni Tuškanac, neka aleja pod jesenjim pokrivačem, neko suzno oko ili otrgnut list kraj puta«.

Jer ne zaboravimo, da je svojom poezijom naš pjesnik praštao ljudima sve, pa i to što mu nisu odredili mjesto u našoj književnosti koje mu pripada. Znao bi se skrušiti i postati nevin kao dijete. Sa svim je ljudima, baš možda i unatoč svemu, osjećao istinsku povezanost. Možda su zato mnogi stihovi izlazili iz njega samo zato da bi potvrdili taj njegov životni stav u kojem je »Blago onom«:

koji malo prima, premda je mnogo dao.
I dok za tuđu sreću predano se moli,
zaboravi da život vlastiti ga boli.

I sad nakon sveg što smo rekli, i ne ostaje nam ništa više nego da otkrijemo misao kojom želimo pjesniku bar nešto uzvratiti za sve ono što nam je dao. I kao čovjek i kao pjesnik pronio je Ante Jakšić ovim našim ljudskim stazama — čist i neokaljan — visoko uzdignut svoj moralni lik! I samo mu je to omogućilo da i svojoj poeziji udahne to isto! Mnogima je bio potpora u vremenima kada im je to bilo možda baš najpotrebnije, kad je njihov život tražio utjehu u onom što im život nije mogao dati.

Uskraćen u životu od svega onog što je drugima davao, Jakšić je pisao:

Znam da će jednog dana biti uzdaha manje,
na čelu blistat će vjera koju beznađe satre,
na pragu srca će ljubav stajati kao janje.

(Ruka koja zvijezde i pali i gasi)

Jer ne zaboravimo da Jakšićeve pjesme skrivaju i cijeli mali dnevnik dobrote toliko potrebne danas, nama, ljudima. Sućut svuda osjećati, više davati no primati, žaliti nesretnike, tuđoj se sreći moliti, a pri svemu tome uvijek sebe nekako, zatajiti. Kakav putokaz današnjim ljudima! U svemu se tome krije pjesnikov odnos spram vlastite duhovnosti koju nije Jakšić nikad napustio u ovom životu! Svemu o čemu se pjeva, dati postojano duhovnu dimenziju:

Ima dana kad sve ti prikriveno tugom bude
i vidiš da već stiže i tvome spokojstvu veče,
kad se prolaznici tvome glasnom samogovoru čude,
a ne znaju što si sve htio i što te sada peče.

(Dođi ove večeri)

I što nam je konačno od života ostalo, pitat ćemo se nakon čitanja ove Jakšićeve zbirke. Duhovna je žeđ sve u nama veća, pa i u onih koji su mislili živjeti bez nje. Sve nas polako napušta, pa i konture ovog našeg svijeta u kojem se pjesnik nije mogao smiriti. Život nam pokazuje svoje dublje lice. Gledamo ga svi pa i oni koji to ne žele. Postavljamo sebi pitanja o opstojnosti svega. Kamo to idemo? Što znače najsuprotnije emocije i gdje im je smisao.

Nije li to trag Jakšićeve poezije u nama koja nam već pedesetak godina postojano odgovara na ta pitanja.

BIBLIOGRAFIJA

Godina 1930 — 1931.

1. Kišna pjesma (Mladost, IX) 1930. br. 3. str. 62.
2. Na Uskrs (Omladina, Zagreb, XIV—1930—1931.) br. 8—9 Str. 4.
3. U mom seocu (Omladina, Zagreb, XIV/1930—31. br. 5 str. str. 171
4. In nomine Domini (Omladina, Zagreb, XV) 1931—32. br. 9. str. 171.
5. Na rođendan (Mladost, X) 1931. br. 4. str. 92.
6. Sinoć (Mladost, IX) 1931. br. 6. str. 137.
7. Umiranje dana (Mladost, IX) 1931. br. 9. str. 212.
8. Kroz život dobra i zla (Jugoslavensko Bratstvo, II) 1931. sv. 1—2. str. 20—21.
9. Mornari (Glasnik Saveza trezvene mladeži, XII (1931—1932. br. 6—7. str. 94—95.
10. Putem iskušenja (Glasnik Saveza trezvene mladeži, XII) 1931—1932. br. 2. str. 28—29.
11. Večernja molitva (Glasnik Podmlatka crvenog krsta, II) 1931—32.
12. Zakletva (lGasnik Saveza trezvene mladeži, XII) 1931—32. br. 4. str. 60—64.
13. Cvijeće tame (Glasnik Saveza trezvene mladeži, XII) 1931——32. str. 130—131. br. 9—10.

Godina: 1932.

14. Božjim putem (Omladina, Zagreb, XVI) 1932—33. br. 7.
15. Buđenje (Krijes, 13) 1932—33.
16. Carmen vitae (Mladost. XI) 1932.—33. br. 9. str. 207.
17. Djevojka nosi cvijeće Majci Božjoj na dar (Luč, 28) 1932——33.
18. a) Lutka b) Kokošja graja (Krijes, 13) 1932—33.
19. Gospodine, Ti si uporište moje (Luč, 28) 1932—33.
20. Jadranu (Omladina, Zagreb, XVI) 1932—33. br. 1. str. 5.
21. Jutarnja molitva (Krijes, 13) 1932—33.
22. Lopov Rade (Krijes, 13) 1932—33.
23. Majčino pismo (Luč, 28) 1932—33.
24. Mater Dolorosa (Mladost, XI) 1932. br. 2. str. 28—29.

25. Mlado đače (Krijes, 13) 1932—33.
26. Ne ostavi me samog, Gospodine (Luč, 28) 1932—33.
27. Ne plači, dijete (Mladost, X) 1932. br. 10. str. 236.
28. Pjesma seljaka građaninu (Luč, 28) 1932—33.
29. Pokrov tuge (Mladost, XI) 1932—1933. br. 5. str. 114.
30. Povratak iz grada u kasno već (Jugoslovenski dnevnik, IV 1932. br. 243. str. 10.
31. Seljakova molitva u rano jutro (Luč, 28) 1932—1933.
32. Spero in Te (Mladost, XI) 1932. br. 3. str. 52 (Pjesma u prozi)
33. Tri želje (Šaljivi komad u 1 činu po francuskoj priči), Krijes, 13/1932—1933.
34. U osami (Ilustrovani karlovački tjednik, 2) 1932.
35. U osami (Ilustrovani sarajevski tjednik, 2) 1932.
36. U tuđem svijetu (Mladost, XI) 1932—33. br. 7. str. 161.
37. Vječita nada (Luč, 28) 1932—33.
38. Vlak je pregazio seljaka (Mladost, XX) 1932—33. br. 6. str. 132.
39. Zvon zvona (Krijes, 13) 1932—33.
40. Dođite, djeco (Glasnik Podmlatka crvenog krsta, 12) 1932—33.
41. Ja ne znam zašto (Naša Iskra, V) 1932. br. 324. str. 34.
42. Njeno pismo (Hrvatski list, Osijek, 1932. br. 86. str. 28.
43. Pijanka (Radničko Jedinstvo, Beograd, 8) 1932.
44. Pijanka (Glasnik Saveza trezvene mladeži, XIII) 1932—33. br. 1—2. str. 3.
45. Pjevačica u parku (Glasnik Saveza trezvene mladeži, XIII) 1932—1933. br. 7—8. str. 57—58.
46. Post festum (Jugoslavenski dnevnik, IV) 1932. br. 301. str. 8.
47. Služavka tješi bolesnoga brata (Jugoslovenski dnevnik, IV/1932. br. 225. str. 10.
48. Zov mladosti (Jugoslovenski dnevnik, IV) 1932. br. 278. str. 7)
49. U osami (Ilustrovani varadžinski glasnik, 2) 1932.

Godina: 1933.

50. Bolesna lutka (Igrokaz u 1 činu za djecu), Krijes, 14/1933.
51. Božićna večer (Hrvatska Prosvjeta, 20) 1933.
52. Čežnja (Danica, III/1933. br. 99. str. 9)
53. Dar (Mala mladost, 4) 1933.—34.

54. Ile plače (Mala mladost, 4) 1933—34.
55. Kada je svanuo dan (Krijes, 14) 1933.
56. Kada ti teško bude (Danica, III) 1933. br. 99. str. 9.
57. Kada ti žmehko bude (Danica, III) 1933. br. 117. str. 25. Kajkavski prepjevao Rudolf Devide.
58. Kažnjena neposlušnost (Krijes, 14) 1933.
59. Kradljivac (Mala mladost, 4) 1933—34.
60. Majstor Bata (Mala mladost, IV) 1933—34.
61. Mamičin imendan (Krijes, 14) 1933.
62. Najbolji (Krijes, 14) 1933.
63. Naša kuca (Mala mladost, 4) 1933—34.
64. Naviranje sna (Luč, 29) 1933.
65. Pijevac Maksa (Krijes, 14) 1933.
66. Poslije njenog odlaska (Danica, III) 1933. br. 117. str. 25)
67. Povratak (Mladost, XII) 1933—34. br. 6. str. 137.
68. Pred Njegov dolazak (Mala mladost, 4) 1933—34.
69. Razbijena čaša (Mladost, XII) 1933—34. br. 2. str. 41.
70. Roda u šetnji (Mala mladost, 4) 1933—34.
71. Školsko zvonce (Krijes, 14) 1933.
72. Šofer Marko (Krijes, 14) 1933.
73. Vrabac pred kućom (Mala mladost, 4) 1933—34.
74. Besplatni savjeti (Nešto poput satire), Hrvatska Straža, V/1933. br. 287. str. 5.
75. Bolesni zub (Hrvatska Straža, V/1933. br. 284. str. 8)
76. Dar umrloj (Bunjevačko Kolo, 1) 1933.
77. Gospođica sa sela (Hrvatska Straža, V/1933. br. 230. str. 8.)
7.8 Hrvatsko narodno blago (Iz pjesama u Bačkom Beregu), Hrvatska Straža, V/1933. br. 239. str. 4.
79. Hrvatsko šokačke pjesme o Duhovima u Bačkom Beregu (Hrvatska Straža, V/1933. br. 230. str. 4—5)
80. Iseljenici (Bunjevačko Kolo, 1) 1933.
81. Iznenadit ćete se uspjehom (Hrvatska Straža, V) 1933. br. 277. str. 5.
82. Kad je sin veći od oca (Hrvatska Straža, V/1933. br. 241, str. 9)
83. Kad se dvoje žale (Hrvatska Straža, V/1933. br. 273. str. 5—6)
84. Ljubav bez riječi (Jugoslovenski dnevnik, V/1933. br. 37. str. 7)
85. Molitva u polju (Subotička Danica — kalendar, 50) 1933.
86. Na kraju šume (Jugoslovenski dnevnik, V/1933. br. 112. str. 7)
87. Najbolji (Glasnik Podmlatka crvenog krsta, 13/1933—34)

88. Našao se u neobranom bostanu (Hrvatska Straža, V/1933. br. 258. str. 9—10.)
89. Njemački učitelj (Hrvatska Straža, V) 1933. br. 250. str. 8.
90. Odgovor na prijateljevo pismo (Jugoslovenski dnevnik, V/ 1933. br. 106. st.r 7)
91. Post festum (Osvit, Čačak, 1) 1933.
92. Priznao mu talenat (Hrvatska Straža, V) 1933. br. 264. str. 9—10.
93. Radi nje izdao si Boga (Jugoslovenski dnevnik, V) 1933. br. 60. str. 7.
94. Razočarala se (Jugoslovenski dnevnik, V) 1933. br. 72. str. 9.
95. Sine žene Marije (Bunjevačko Kolo, 1) 1933.
96. Skupocjena violina (Hrvatska Straža, V) 1933. br. 236. str. 5—6.
97. Srca, koja Ga čekaju. Uz ljepotu jedne božićne noći. (Hrvatska Straža, V) 1933. br. 295. str. 8.
98. Student traži stan (Hrvatska Straža, V) 1933. br. 232. str. 7.
99. Susret (Osvit, Čačak, 1) 1933.
100. Svijet govori (Hrvatska Straža, V) 1933. br. 269. str. 5.
101. Školsko zvonce (Jugoslovenče, III) 1933—34. br. 1. str. 4.
102. Zvonila su zvona (Subotička Danica—kalendar, 50) 1933.
103. Žute ruže (Osvit, Čačak, 1) 1933.

Godina: 1934.

104. Božji ljudi (Luč, 30) 1934—35.
105. Darovi sv. Nikole (Igrokaz za djecu u 1 činu) Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 275. str. 8.
106. Ispružam ruke za utjehom (Danica, I) 1934. br. 8. str. 3.
107. Jesen ide (Jadranska Vila, Omiš, VII) 1934. str. 75. br. 6—7.
108. Jesen je došla (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 270. str. 8.
109. Kad prođe dan (Omladina, Zagreb, XVII) 1934. br. 2. str. 24.
110. Kad suton umoran pada (Luč, 30) 1934—35.
111. Kazalište na selu (Narodna obrana, XV) 1934. br. 43. str. 2—3.
112. Lovac Mika (Mala mladost, 5) 1934—35.
113. Lutrija (Obitelj, VI) 1934. br. 45. str. 886.
114. Miša i Macan (Mala mladost, 5) 1934—35.
115. Moderne djevojke (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 233. str. 5.
116. Na dušni dan (Jadranska Vila, Omiš, VII) 1934. br. 11. str. 113.

117. Na suncu (Luč, 30) 1934—35.
118. Na vjetru života (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 245. str. 5—6. br. 251. str. 5. Naslov glasi: Pjesme nad selom.
119. Nesporazum (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 72. str. 5—6.
120. Njih dvojica (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 271. str. 12.
121. Padao je led (Obitelj, VI) 1934. br. 29. str. 547—548. Crtež od Vladimira Veže.
122. Poslije podne (Luč, 30/1934—35)
123. Post festum (Luč, 30/1934—35)
124. Priča djeda Adama (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 284. str. 5—6, br. 285. str. 5—6.
125. Proliće idje selem (Na dijalektu bačkih Šokaca/Luč, 30/1934/ 35.
126. Protivu azgrebačke kulture (Luč, 1934—35)
127. Ratni drugovi (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 105. str. 5—6.
128. U jesenje dane (Luč, 30) 1934—35.
129. U rano jutro (Jadranska Vila, Omiš, 7. VII) 1934. br. 4/5. str. 56.
130. Zlatno srce (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 270. str. 8.
131. Božji ljudi (Danica, I) 1934. br. 4. str. 4.
132. Crkva na brijegu (Subotička Danica — kalendar, 51) 1934.
133. Dolazak proljeća (Bunjevačko Kolo, 1) 1934.
134. Došao Uskrs (Danica, I) 1934. br. 9. str. 2.
135. Doziv Velikoga (Bunjevačko Kolo, I) 1934.
136. Izađi, Anice (Na dijalektu bereških Šokaca, Danica, I) 1934. br. 7. str. 2.
137. Jesen je stigla (Danica, I) 1934. br. 7. str. 2.
138. Kad prođe dan (Danica, I) 1934. br. 19. str. 5.
139. Kad se iskreno govori (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 65. str. 5.
140. Kada ti teško bude (Danica, I) 1934. br. 4. str. 4.
141. Kazališna publika na selu (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 15. str. 8.
142. Petar Kreml: Licitarsko srce (prikaz zbirke pjesama), Danica, Sombor, I/1934. br. 18. str. 5—6.
143. Kućni gospodar (Hrvatska straža, VI 1934. br. 30. str. 5—6.
144. Lirizam na selu. Hrvatsko narodno blago u Bačkom Bregu (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 39. str. 4.
145. Mala Zora piše mami iz grada (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 32. str. 8.
146. Mučan je život (Bunjevačko Kolo, 2) 1934.
147. Na suncu (Bunjevačko Kolo, 2) 1934.

148. Naviranje sna (Danica, I) 1934. br. 22. str. 4.
149. Nova antologija (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 57. str. 5.
150. O pjesmama Ante Miroljuba Evetovića (Danica, Sombor, I) 1934. br. 11. str. 4, br. 12. str. 2.
151. O potrebi pozorišnih prikazivanja u našim bunjevačko-šokačkim selima (Danica—Sombor, I) 1934. br. 6. str. 2.
152. Pjesma gladnih (Bunjevačko Kolo, 2/1934).
153. Pomršeni računi (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 24. str. 5—6.
154. Djevojci bez srca (Pjesma u prozi), Bunjevačko Kolo, 2/1934.
155. Povratak iz polja (Danica, I) 1934. br. 14. str. 3.
156. Razoreni životi (Danica, I/1934. br. 20—31)
157. Seljačka pjesma (Danica, I) 1934. br. 5. str. 4.
157. Seljak prisluškuje pjesmu zemlje (Subotička Danica—kalendar, 51/1934)
158. Serenada (Danica, I) 1934. br. 8. str. 3.
159. Serenada (Hrvatska Straža, VI) 1934. br. 19. str. 5.
160. Starica čeka sina (Obitelj, VI) 1934. br. 52. str. 1006.
161. U kafani (Bunjevačko Kolo, 2) 1934.
162. U rano jutro (Danica, I) 1934. br. 26. str. 3.
163. Večer (Jadranska Vila, Omiš, VII) 1934. br. 3. str. 43.
164. Žurio se (Danica—Sombor, I) 1934. br. 17. str. 3—4.

Godina: 1935.

165. Boli pa boli (Obitelj, VII) 1935. br. 33. str. 630.
166. Da me želja mine (Obitelj, VII) 1935. br. 28. str. 525.
167. Divojka na pendžeru (Obitelj, VII) 1935. br. 33—34. str. 624.
168. Djevojci u prolazu (Subotička Danica—kalendar, 1935).
169. Drugovi, dosta, suviše smo pili (Obitelj, VII) 1935. br. 22. str. 425.
170. Pjesnik, koji nije ništa napisao 2 (Na rastanku) Hrvatska Straža, VII) 1935. br. 93. str. 8.
711. Gospođica s crvenim cipelicama (Obitelj, VII) 1935. br. 29. str. 551—552)
172. I kamen je progovorio (Obitelj, VII) 1935. br. 27. str. 511—512)
173. I život teče, život teče dalje (Klasje naših ravni, I) 1935)
174. Ima mjednu dušu (Subotička Danica—kalendar, 52) 1935.
175. Kad ona ode na more (Svijest, Sarajevo, I) 1935—36. br. 10—11. str. 211.

176. Kada sam željan tišine i zaborava (Klasje naših ravni, I) 1935.
177. Kad večer prohoda ispod sela (Klasje naših ravni, 1) 1935.
178. Moja prijateljica Lijerka (Obitelj, VII) 1935. br. 25. str. 464.
179. Molitva da se rodimo na život (Obitelj, VII) 1935. br. 51. str. 975.
180. Naš učitelj (Obitelj, VII) 1935. br. 2. str. 24—25.
181. Jugoslavija, Naša inteligencija (Razvitak, 2) 1935. 7/8. 245—249.
182. Njezino pismo (Obitelj, VII) 1935. br. 25. Str. 446.
183. O bećarcima u Bačkom Bregu (Obitelj, VII) 1935. br. 14. str. 272.
184. O simbolizmu u pjesništvu (Obitelj, VII) 1935. br. 35. str. 650.
185. Odmahnuo rukom i otišao (Obitelj, VII) 1935. br. 28. str. 531.
186. Ponor između dva srca (S portretom), Obitelj, VII/1935. br. 50. str. 946—948.
187. Poštena riječ (Hrvatska Straža, VII) 1935. br. 68. str. 8.
188. Proljetni molovi (Hrvatska Prosvjeta, 22/1935. Sadržaj: 1) Molitva za njene oči 2) Na putu tihom i samom 3) Mladosti, zašto odilaziš žurno 4) Dok proljeće selom putuje.
189. Sa Njegova puta (Obitelj, VII) 1935. br. 22. str. 432—433.
190. Sat na starom tornju (Klasje naših ravni, I) 1935. br. 1. str. 14.
191. Savjesni đaci (Hrvatska Straža, VII) 1935. br. 5. str. 8. U rubrici: Hrvatska Straža za najmlađe.
192. Siromasi pjevaju suncu (Klasje, naših ravni, I) 1935.
193. Spavaj, dijete moje (Nedjelja, 15) 1935.
194. U veliko jutro (uSbotička Danica—Kalendar, 52) 1935.
195. Utisci s puta kroz dolinu zaborava (Hrvatska Straža, VII) 1935. br. 93. str. 20.
195. Večeras Isus će doći u moj stan (Klasje naših ravni, I) 1935. br. 1. str. 9.
196. Život u šokačkom selu u Bačkoj (Obitelj, VII) 1935. br. 25. str. 472—473.

Godina: 1936.

197. Da me želja mine (Subotičke novine — Izvanredno izdanje, XVII) 1936. br. 10. str. 16.
198. Dida—Tomin jid (Kazališni komad u 1 činu na dijalektu Šokaca u Bačkom Bregu (Subotička Danica — Kalendar, 53) 1936.

8

199. 1) Proljeće me je povelo u šumu 2) Iz daljine je došao vlak (Subotička Danica—kalendar, 53) 1936.
200. Iza crnih zavjesa (Odlomak iz lirske novele: Marija (Luč, 32) 1936—37.
201. Jesen je pružila ruke (Luč, 32) 1936—37.
202. Kad se stvari smire (Subotička Danica—Kalendar, 53) 1936.
203. Kad siđu sutoni prvi/Iz knjige: U dolini zaborava (Obitelj, VIII) 1936. br. 30. str. 571.
204. Kad žito zrije (Danica—Kalendar) 1936. str. 89.
205. Kod drugova i drugarica (Hrvatska Straža, VIII) 1936. br. 74. str. 8.
206. Lutrija (Subotička Danica—kalendar, 53) 1936.
207. Madona nad krevetom (Glasnik sv. Ante Padovanskoga, 31) 1936.
208. Majko Marijo (Obitelj, VIII) 1936. br. 15. str. 286.
209. 1) Majko Marijo 2) U danima Njegova uskrsnuća (Klasje naših ravni, 2) 1936.
210. Najboljoj (Mala mladost, 7) 1936—37.
211. Novela: Čovjek s krivim mišljenjem (Obitelj, VIII) 1936. br. 12. str. 223—224.
212. O »Bunjevčicama« Blaška Rajića (Obitelj, VIII) 1936. br. 48. str. 910.
213. O lirici Đure Sudete (Luč, 32) 1936—37.
214. O raznolikosti doživljavanja lijepoga u lirici (Hrvatska Straža, VIII) 1936. br. 296, str. 4—5.
215. O umjetničkom stvaranju (Obitelj, VII) 1936. br. 10. str. 185—186.
216. Oranje (pjesma) (Obitelj, VIII) 1936. br. 3. str. 45.
217. Oranje (pjesma) (Zadružna Svijest, VII) 1936. br. 1—2. str. 31.
218. Pismo nepoznate djevojke mladom pjesniku (Obitelj, VIII) 1936. br. 5. str. 93.
219. Pjesma seljaka građaninu (Subotička Danica—kalendar) 1936.
220. Pjesme na obalama života (Hrvatska Prosvjeta, 23) 1936. Sadržaj: 1) Moj otac je ponekad sjedio uz prozor i čitao Sveto pismo 2) Krist nam je u srca put k sreći upisao 3) Opet ćeš doći u noći smirenja.
221. 1) Pod bičem saznanja 2) Mrtvom ocu (Klasje naših ravni, 2) 1936.
222. Pod bičem spoznaje (Hrvatska Straža, VIII) 1936. br. 94. str. 8, br. 95. str. 8.
223. Seljakova molitva u rano jutro (Subotička Danica—kalendar, 53) 1936.
224. U mene si unijela vedrinu (Klasje naših ravni, 2) 1936.

225. U rano proljetno jutro (Danica—kalendar za 1936, str. 65.
226. Vera Luketić: Lirika, Zagreb, (Luč, 32) 1936—1937.
227. Zemlja je majka onih što se muče (Klasje naših ravni, 2) 1936.

Godina: 1937.

228. Adieu, madame (Obitelj, IX) 1937. br. 47. str. 868.
229. Divojka na pendžeru (Na dijalektu Šokaca u Bačkom Bregu) Subotička Danica — kalendar, 54/1937.
230. Dolazak proljeća (Subotička Danica—kalendar, 54) 1937.
231. Dragutin Tadijanović: Dani djetinjstva (prikaz) Hrvatska Straža, IX/1937. br. 7. str. 4—9—10.
232. Fala Bogu kad smo se našli (Subotička Danica—kalendar, 54) 1937.
233. Isus je blagoslovio dozrelo žito (Danica—kalendar za 1937. str. 93.
234. Sam je pomogao da ga prevare (Obitelj, IX) 1937. br. 3. str. 44—45.
235. U gostima kod prijatelja (Obitelj, IX) 1937. br. 42. str. 794—796.
236. Jedino sjale su moćne, svijetle Njegove riječi (Luč, 33) 1937—1938.
237. Jutarnja molitva (Mala mladost, 8) 1937—38.
238. Kao voštanica dogorjela je osvjetljavajući mi životnu stazu (Luč, 33) 1937—38.
239. Mamine ruke svete (Kalendar Gospine krunice, IV) 1937. str. 66.
240. Molitva da budem kao i svi drugi (Obitelj, IX) 1937. br. 12. str. 234.
241. Mučni časovi (Odlomak iz neobjavljenog romana) (Luč, 33) 1937—38.
242. Najljepšoj među ženama (Glasnik sv. Ante Padovanskoga, 32) 1937.
243. Na Božić (Mala mladost, 8) 1937.
244. Naš Bundaš (Mala mladost, 8) 1937—38.
245. O djevojci kojoj sam pjevao pjesme (Hrvatska Prosvjeta, 24) 1937.
Sadržaj: 1) Govorim i sebi i svima da je više ne volim 2) Djevojci kojoj sam pjevao pjesme 3) Ona je otišla da na nju mislim 4) Vraćam se pod krov svoj žalostan.
246. Oranje (pjesma) (Subotička Danica, kalendar, 54.) 1937.
247. Pjesme Augusta Đarmatija (Obitelj, IX) 1937. br. 15. str. 269. Prikaz knjige: Pjesme.

248. Sloboda je došla u selo (Obitelj, IX) 1937. br. 25. str. 463—466.
249. Snješko (Mala mladost, 8) 1937—38.
250. Srce (pjesma) (Luč, 33) 1937—38.
251. Školsko zvonce (Mala mladost, 8) 1937—38.
252. Težak zadatak (Mala mladost, 8) 1937—38.
253. U jesen (Obitelj, IX) 1937. br. 45—46. str. 848.
254. Uspavanka (Mala mladost, 8) 1937—38.
255. Vrabac pred kućom (Mala mladost, 8) 1937—38.
256. Zov proljeća i mladosti (Obitelj, IX) 1937. br. 30. str. 369. Sadržaj: 1) Kad vonjaju putevi jagodama 2) Mladost bez mladosti 3) Ima boli koje nikom se ne kažu 4) U tišini proljetnog jutra 5) Nikad joj ne ću reći da je volim.
257. Zvon zvona (Mala mladost, 8) 1937—38.

Godina: 1938.

258. Adieu, madame (Zbornik hrvatske omladine Herceg—Bosne) 1938, str. 48.
259. Čujem da me zoveš (S portretom) Jadranski dnevnik, V) 1938. br. 90. str. 26.
260. 1) Dok je kroz noć bježao vlak 2) Kad noć se spusti (Klasje naših ravni, 4) 1938.
261. Kad je prošla ponoć, on nas je ostavio (Klasje naših ravni, 4) 1938.
262. Ko cvijet njegovan suncem (Zbornik hrvatske omladine Herceg-Bosne, 1938. str. 28.
263. Madona nad krevetom (Kalendar Srca Isusova i Marijina, 1938. str. 78.
264. Mirišu putevi jagodama (Danica—Kalendar, 1938. str. 119.
265. Pismo (Mala mladost, 9) 1938—39. (Na omotu)
266. Pjesma maminim rukama (Klasje naših ravni, 4) 1938.
267. Pred jesen (Zbornik hrvatske omladine Herceg—Bosne, 1938. str. 80.
26.8 Prijateljici, koju je život razočarao (Zbornik hrvatske omladine Herceg—Bosne, 1938. str. 90.
269. Rastužila si srce moje u suton jedne večeri (Jadranski dnevnik, V) 1938. br. 90. str. 26.
270. Roda u šetnji (Mala mladost, 9) 1938—39.
271. Sjajne stope (Luč, 34) 1938—39.
272. Srca koja Ga čekaju. Uz ljepotu jedne božićne noći (S portretom) Kalendar Gospine krunice, V) 1938. str. 112—118. (Pjesnička proza)

273. Sreća (Luč, 34) 1938—39.
274. Teška bolest (Mala mladost, 9) 1939—39.
275. U hramu (Mala mladost, 9) 1938—39.
276. Uoči Božića (Kalendar sv. Ante, 13) 1938.

Godina: 1939.

277. Djevojka nosi cvijeće Majci Božjoj na dar (Subotičke novine, XX) 1939. br. 30. str. 4.
278. 1) Magdalena na zdencu 2) Isus goni trgovce iz hrama) Napredak — kalendar, XXIX) 1939. str. 91—93.
279. 1) Isuse blagi 2) Svadba u Kani (Subotičke novine, XX) 1939 br. 8. str. 4.
280. Herod (Subotičke novine, XX) 1939. br. 10. str. 4.
281. Hrvatskim mučenicima (Subotičke novine, XX) 1939. br. 32. str. 5.
282. Isus (Kalendar Srca Isusova i Marijina) 1939. str. 44.
283. Isus goni trgovce iz hrama (Subotičke novine, XX) 1939. br. 11. str. 3.
284. Isus goni trgovce iz hrama (Obitelj, XI) 1939. str. 228.
285. Isus plače nad Jeruzalemom (Subotičke novine, XX) 1939. br. 25. str. 6.
286. Iusus plače nad Jeruzalemom (Obitelj, XI) 1939. br. 12. str. 186.
287. Jesen ide (Subotičke novine, XX) 1939. br. 46. str. 5.
288. Juda (Subotičke novine, XX) 1939. br. 15. str. 4.
289. Kad se proljeće vrati (Hrvatski glasnik, II) 1939. br. 84. str. 17.
290. Kako je dida—Tomi prisilila i riba i pecanje (Subotička Danica—kalendar, 1939.
291. Kći Jairova (Subotičke novine, XX) 1939. br. 20. str. 1.
292. Magdalena na zdencu (Subotičke novine, XX) 1939. br. 24. str. 5.
293. Nerodna smokva (Subotičke novine, XX) 1939. br. 17. str. 3.
294. O raznolikosti doživljavanja lijepog u lirici (Hrvatski Glasnik, II) 1939. br. 129. str. 9—10.
295. Optimizam i pesimizam (Hrvatski Glasnik, II) 1939. br. 140. str. 11.
296. Preljubnica (Obitelj, XI) 1939. br. 20. str. 309.
297. Realizam i romanticizam (Hrvatski Glasnik, II) 1939. br. 117. str. 5.
298. Srce (Hrvatski lGasnik, II) 1939. br. 84. str. 13.

299. Sreća (Kalendar Gospine krunice, VI) 1939. str. 31.
300. Susret sa snom (Subotička Danica—kalendar), 1939.
301. Svadba u Kani (Obitelj, XI) 1939. br. 12. str. 186.
302. Šana se udaje (Roman iz šokačkog života (Subotičke novine 20) 1939.
303. Šokica (Subotičke novine, XX) 1939. br. 33. str. 6.
304. Tamo selo je moje (Danica—kalendar za 1939. str. 73.
305. Život kao izvor i kao objekt književne obrade (Hrvatski Glasnik, II) 1939. br. 107. str. 3—6. br. 108, str. 3—6.
306. Školsko zvonce (»Dobro dete«, IV) 1939—40. br. 1. str. 3.

Godina: 1940.

307. Aleksa Kokić, pjesnik naših ravni (Subotičke novine, XXI) 1940. br. 34. str. 3—4. br. 35. str. 4—5. br. 36. str. 3.
308. Aleksi Kokiću (Subotičke novine, XXI) 1940. br. 54. str. 2.
309. Ave Marija (Subotička Danica—kalendar, 57) 1940.
310. Bijela krila (Subotička Danica—kalendar, 57) 1940.
311. Cvijeće sa žala (Obitelj, XII) 1940. br. 27—28.
312. 1) Pismo s mora 2) Bijela krila (Hrvatska Revija, XIII) 1940. br. 8. str. 405.
313. Herod (Kalendar sv. Ante, 15) 1940.
314. Isus plače nad Jeruzalemom (Kalendar Srca Isusova i Marijina, 1940. str. 195.—196.
315. Juda (Kalendar sv. Ante, 15) 1940.
316. Kad se proljeće vrati (Kalendar Gospine krunice, VII) 1940. str. 60.
317. Kad me umor svlada (Obitelj, XII) 1940. br. 47—48. str. 388.
318. Kći Jairova (Kalendar Srca Isusova i Marijina, 1940. str. 196.
319. Majka piše sinu na frontu (Subotičke novine, XXI) 1940. br. 51.
320. Majka piše sinu na frontu (Kultura, XII. br. 1. str. 4.
321. Mamine ruke (Kalendar Gospine Krunice, VII) 1940. str. 62.
322. Molitva za moga oca (Kalendar Gospine krunice, VII) 1940. str. 61.
323. Pjesme s mora (Obitelj, XII) 1940. br. 19—20. str. 162. Sadržaj: 1) Zbogom, more sinje 2) Kratka je bila moja radost 3) Zaboravi.
324. Poslanica u Prešnik (Subotičke novine, XXI) 1940. br. 30. str. 5.
325. Preljubnica (Subotičke novine, XXI) 1940. br. 20. str. 5.

326. Sunce drago (Obitelj, XII) 1940. br. 23—24. str. 192.
327. Und ich schreibe dir vom Meere (Aus dem kroatischen von Alfred Buttlar Moscon, Morgenblatt, 55/1940.
328. Zbogom, more sinje (Hrvatski Glasnik, III) 1940. br. 5. str. 10.

Godina: 1941.

329. Cvijeće sa žala (Subotička Danica — kalendar) 1941.
330. Herod (Hrvatski narod, III) 1941. br. 309. str. 15.
331. Kad umrem (Kalendar Gospine krunice, VIII) 1941. str. 174.
332. Kad umrem (Subotička Danica — kalendar) 1941.
333. Majka piše sinu na frontu (Hrvatska Revija, XIV) 1941. br. 3. str. 155.
334. Marin i Stana (Subotičke novine, XXII) 1941. br. 8. str. 3—4. br. 9. str. 3—4.
335. Nagnut nad sobom govorim svojim očima (Hrvatska Revija XIV) 1941. str. 185.
336. Nkada (Subotička Danica—Kalendar) 1941.
337. Pomazanje u Betaniji (Kalendar sv. Ante, 16) 1941.
338. Preljubnica (Kalendar Srca Isusova i Marijina), 1941. str. 131.
339. Svakoga proljeća (Danica—kalendar) 1941.
340. U danu radosti (S portretom) (Kalendar Gospine krunice, VIII) 1941. str. 173.
341. U mom seocu (Hrvatska mladost, XXV) 1941—42. br. 6—7. str. 224.
342. Uvijek kve je isto (Obitelj, 13) 1941.

Godina: 1942.

343. Crkva (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 4. str. 198.
344. Bačkoj (Danica—kalendar) 1942.
345. Drugovi moji (Nedjelja, 15) 1942.
346. 1) Spomen na rodni kraj 2) Umire lišće u krošnjama (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 12. str. 661—662.
347. Spomen na rodni kraj 2) Povratak (Nedjelja, 14) 1942.
348. Hvala Ti, Gospode (Kalendar sv. Ante, 1942.
349. Imam jednu dušu (Hrvatska mladost, XX) 1942. str. 115. br. 3—4.
350. Imam jednu dušu (Kršćanska obitelj, XXV) 1942. br. 10. str. 211. Iz antologije: Hrvatska majka u pjesmi.

351. Izgrađivanje čovjeka (Kalendar Gospine krunice, IX) 1942. str. 148—155.
352. Ja ne znam (Književni tjednik, II) 1942. sv. 28—29. str. 4.
353. Ja vidjeh more (Kalendar Gospine krunice, IX) 1942. str. 160—61.
354. Majka piše sinu na frontu (Kalendar sv. Ante, 1942.
355. Misao na svoje (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 1. str. 19—20.
356. Moja majka (Hrvatska mladost, XXV) 1942—1943. br. 3—4. str. 123.
357. Molitva (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 1. str. 19.
358. Podne (Klasje naših ravni, IV) 1942. br. 1. str. 22.
359. Rodni kraj (Književni tjednik, II) 1942. br. 3. str. 1.
360. Seoce (Klasje naših ravni, IV) 1942. br. 1. str. 21—22.
361. Sjećanje na kolegu (Nedjelja, 14) 1942.
362. Spavaj, dijete moje (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 11. str. 587.
363. U čast magarcu (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 10. str. 542.
364. U proljeće (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 1. str. 21.
365. Vijenac Majci Mariji (Kalendar Gospine krunice, IX) 1942. str. 52—54.
366. Vrijeme (Hrvatska Revija, XV) 1942. br. 5. str. 241.

Godina: 1943.

367. Baščanska ploča (Kalendar sv. Ante, 18) 1943.
368. Bijela krila (Nedjelja, 15) 1943.
369. Četiri pjesme: 1) Nikad više 2) Samotno stablo 3) Drugovi, koji bdijete pri svijeći 4) Sad slazi noć (Nedjelja, 15) 1943.
370. Čežnja (Klasje naših ravni, V) 1943. br. 1. str. 2.
371. Da mi se vratit (Glasnik sv. Ante, 38) 1943.
372. Dijete (Glasnik sv. Ante, 38) 1943.
373. Dr Josip Andrić: Velika ljubav (Roman iz života slovačkih Hrvata) (Klasje naših ravni, V) 1943. br. 1. str. 68—69.
374. Idi svojim putem (Nedjelja, 15) 1943.
375. Izađoh tužan (Nedjelja, 15) 1943.
376. Jesen (Klasje naših ravni, VI) 1944. br. 1—2. str. 43.
377. Mati (Danica—kalendar) 1943.
378. Moj djed (Klasje naših ravni, V) 1943. br. 1. str. 1—2. Praminja sivkasti snijeg (Klasje naših ravni, V) 1943. br. 1. str. 4.
380. Rastužila si srce moje u suton jedne večeri (Hrvatska zemlja, 2) 1943.

381. Rodni kraj (Gospina krunica, 27) 1943.
382. Samotno stablo (Hrvatska Revija, XVI) 1943. str. 430. br. 8.
383. Svemoćnome (Kalendar sv. Ante, 18) 1943.
384. Vinograd (Klasje naših ravni, V) 1943. br. 1. str. 3.
385. Viti čempresi, dragi (Obitelj, 15) 1943.
386. Zemlja (Danica—kalendar) 1943.
387. Praminja sivkasti snijeg (Nedjelja, 15) 1943.

Godina: 1944.

388 Amerikanac (Obitelj, 16) 1944.
389. Drugovi, koji bdijete pri svijeći (Glasnik sv. Ante, 39) 1944.
390. Grana (Klasje naših ravni, VI) 1944. br. 1—2. str. 42.
391. Grana (Obitelj, 16) 1944.
382. Imam jednu dušu (Naša zaštita, 1/1944.) Iz antologije: Pjesme o majci.
383. Kako je Josip Kozarac prikazao odnos čovjeka prema prirodi (Hrvatski Sjever, I) 1944. br. 2. str. 71—77.
384. Mlin (Klasje naših ravni, VI) 1944. br. 1—2. str. 43.
385. Na staroj stazi (Hrvatski Godišnjak, 1944. str. 231.
386. Neznani strančе (Klasje naših ravni, VI) 1944. br. 1—2. str. 42.
387. Savjest (Hrvatski Sjever, I) 1944. br. 1. str. 39—44.
388. Seminarac (Kalendar sv. Ante, 19) 1944.
389. Spomen na rodni kraj (Hrvatski Sjever, I) 1944. br. 1. str. 10.
390. U iščekivanju (Klasje naših ravni, VI) 1944. dr. 1—2. str. 81—86.
401. Umorna majko (Kalendar sv. Ante, 19) 1944.
402. Vjerna zemlja — roman F. Babića (prikaz) Hrvatski sjever, 1) 1944. br. 1. str. 61—63.
403. Povratak u rodno selo (Danica—kalendar) 1944.

Godina: 1945.

404. Crkva (Glasnik sv. Ante, 40) 1945.
405. Moja tuga u večernjim satima (Glasnik sv. Ante, 40) 1945.

Godina: 1952.

406. Torba (pripovijetka) — (Glas mladih, Sl. Brod, br. 1) 1952. str. 2.
407. Ponekad mislim (pjesma) (Glas mladih, Sl. Brod, br. 1) 1952. str. 5.
408. Tri soneta: 1) Sanja 2) Poziv 3) Kod kuće (Glas mladih, 2) 1952. str. 1.
409. Lančić (pripovijetka) (Glas mladih, Sl. Brod, br. 2) 1952. str. 3.
410. Daleko od svojih, Lastavice (Glas mladih/Sl. Brod br. 4) 1952. str. 3.
411. Osam vrabaca (pripovijetka) Glas mladih, Sl. Brod, br. 5) 1952. str. 2.

Godina: 1962.

412. Zaboravi (pjesma) Telegram, 2. III 1962.

Godina: 1965.

413. Imam jednu dušu (pjesma), »Čestitka majkama«, uredio Mladen Koritnik, 1965, str. 64.
412. Blaga vijest (pjesma) Glasnik sv. Ante — božićni br. 1965.

Godina: 1966.

413. Molitva za baku (pjesma) Glasnik sv. Ante, br. 5/1966.
414. Molitva za djecu (Glasnik sv. Ante, br. 7) 1966.
415. Zvonici (Glasnik sv. Ante, br. 9) 1966.
417. Baka (Katolički kalendar za 1966.)
418. Četiri pjesme: Ti, koji noćas bdiš pri kasnoj svijeći, Jesen u parku, Penzioner na Zrinjevcu, U krčmi (Crkva u svijetu, Split br. 5) 1966.

Godina: 1967.

419. Majka (Katolički kalendar za 1967.)
420. Kome genij stavi pečat u vrh čela (Crkva u svijetu, br. 2) 1967.

421. Kako da prijeđem (Crkva u svijetu, br. 5) 1967.
422. I kad bih mogao (Crkva u svijetu, br. 4) 1967.
423. Svjetlo na raskršću (Crkva u svijetu, br. 6/1967).
424. Spomenici na Zrinjevcu (Crkva u svijetu, br. 6) 1967.

Godina: 1968.

425. U restauraciji (pripovijetka) Katolički godišnjak za 1968.
426. Darovi (pjesma) Katolički godišnjak za 1968.
427. Četiri pjesme: Slutnja, Čitaocu, Pred pjesnikovim spomenikom, Mrtvom prijatelju (Marulić—Hrvatski književni zbornik) 1968.
428. Knjiga pripovijedaka: Povratak u djetinjstvo (Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda) 1968.
429. Dvije pjesme: Slijepac iz Jeriha, Kako da prijeđem (Hrvatska duhovna lirika, Rim 1968. (Uredio Đuro Kokša.)
430. A te večeri, već teško bolestan, Hinko je govorio (pjesma), Marulić—Hrv. književna revija, br. 1/1968. str. 27.
431. Gospode, tko zna (pjesma) — Marulić, br. 1/1968. str. 34.
432. Možda si želio (pjesma) — Marulić, br. 1/1968. str. 96.
433. Jesen (pjesma) — Susreti, Umag, 1968. str. 23. br. 6—7.
434. Samoća (pjesma) Susreti, Umag, 1968. str. 35. br. 6—7.
435. Šokica (pjesma) — Hrvatski književni list, br. 7. str. 5/1968.

Godina: 1969.

436. Tri pjesme: Zvonik, Kapela, Samotno stablo / Katolički godišnjak za 1969. str. 87.
437. Žetva u dolini (pripovijetka) — Katolički godišnjak za 1969. str. 94—102.
438. Imam jednu dušu (pjesma) — Marija — Split, br. 1. str. 19.
439. Neugasivi plamen (roman) — Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, 1969.
440. Dok srce sata bdi u kasnom muku (pjesma) — Marulić, br. 1/1969. str. 40.
441. Ruku tišine, Bože, spusti, na me (pjesma) — Marija—Split —Sinj, br. 5. str 218/1969.
442. Ti, koji bdiš nad mojim snom i javom (pjesma) — Marija, br. 5 str. 218. god. 1969.
443. Dvije pjesme: Bez Tebe, Bože, Tko noću shvati (Marija, br, 6. str. 280.
244. Madona (pjesma) — Marija, br. 9/1969. str. 428.

445. U Tvojoj blizini (pjesma) — Marija, br. 10/1969. str. 451.
446. Najljepša među ženama (pjesma) — Marija, br. 10/1969. str. 457.
447. Šokac (pripovijetka) — Marulić, br. 4/1969. str. 7—18.

Godina: 1970.

448. Ucjena (pripovijetka) — Katolički godišnjak za 1970. str. 83—90.
449. Dvije pjesme: U sjeni križa, Listopad (Katolički godišnjak za 1970. str. 92.
450. Kada si već dopustio, Gospodine, (pjesma) — Marija, br. 1/1970. str. 29.
451. Informativni vjesnik, Željezno: Prikaz i odlomci iz pripovijetke: Šokac. br.1/3 od 10. I 1970. str. od 4—5.
452. Molitva pod zovijezdama (pjesma) — Marija — Split, br. 2/970. str. 63.
453. Hvala Ti, Gospodine (pjesma) — Marija, br. 3/1970. str. 119.
454. Requiem (pjesma) — Marija, br. 3/1970. str. 135.
455. Koliko je čovjek upalio svjetala (pjesma) — Marija, br. 4. str. 171.
456. Juraj Lončaruević: Ante Jakšić, Susreti, proljeće 1970. str. 7—8.
457. U knjizi: Književnost bačkih Hrvata od Ante Sekulića, pjesme: 1. Vinograd, str. 123, Seljakova molitva u rano jutro, str. 124, Šokica, str. 125, Odlomak iz lirske novele: Marija U sunčanom zagrljaju, str. 145—153, Torba (pripovijetka) str. 196—200.
458. 1. Stara crkva, str. 206, Molitva za dijete, str. 216. Radost, str. 216. Marija br. 5, str. 216.
459. Kako sam ove noći (pjesma) Marija, str. 254. Smiluj se, Gospodine — pjesma (str. 264. — Marija, br. 6/1970.
460. Noćas (pjesma). Uglazbila Marija Radić. Pjevali: Ivo Patiera i Vice Vukov na Muzičkom festivalu »Slavonija« u Požegi dne 12. i 13. VI 1970.
461. Voliš me (pjesma) — Marija, br. 7. str. 305.
462. Čeznemo za visinama (pjesma) Marija, br. 7. str. 328.
463. Majka (pjesma) Marija, br. 8. str. 344,
464. Molitva pod napuklim svodom, Marija, br. 8. str. 356.
465. Moja današnja pjesma (Prijevod pjesme sv. Terezije od Malog Isusa) Marija, br. 8. str. 370—371.
466. Uredio zbirku 33 pjesnika: Za blagdanskim stolom. Izdalo HKD sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu.

467. Sve češće (Tonu Smerdelu) (pjesma) Marija, br. 9. str. 425.
468. Mater dolens (pjesma), Marija, Br. 10. str. 470—471.

Godina: 1971.

469. Slava Bogu (pjesma) Marija, br. 1. str. 17—18.
470. 1. Ti, koji bdiš nad mojim snom i javom 2. Ruku tišine, Bože, spusti na me 3. Hvala Ti, Gospodine 4. Bez Tebe Bože (Kalendar Subotička Danica, 1971. str. 152—153.
471. Slava Bogu (pjesma) Pax, br. 1. str. 1 (Zagreb)
472. 40 godišnjica umjetničkog rada Ante Jakšića (Katolički godišnjak, Zagreb, str. 130. Napisao: Stanko Tenšek.
473. Zaboravi (pjesma) Katolički godišnjak 1971. str. 131.
474. Listopad (pjesma) Katolički godišnjik 1971. str. 131.
475. Marijo, majko (pjesma) Marija br. 3. str. 106.
476. Tko bez Tebe zida (pjesma) Marija br. 3. str. 113.
477. Nisam više mlad, Gospodine, (pjesma) Marija br. 4. str. 147.
478. Kada bi bilo (pjesma) Marija br. 4. str. 168.
479. Neugasivi plamen (roman) tiskan u Hrvatskim novinama u Željeznom (Austrija) od 27. ožujka pa dalje.
480. Šokica (pjesma) Županjski zbornik, Županja 1971. str. 88.
481. U noći (pjesma) Glasnik sv. Nikole Tavelića br. 2. str. 38.
482. Vrijeme je, Gospodine (pjesma) Marija br. 5. str. 215.
483. Jadi djevojački (pjesma), uglazbio Branko Rakijaš, a pjevale su je Gertruda Munitić i Anđelka Stankova na Muzičkom festivalu »Slavonija« u Požegi dne 3. V 1971.
484. Sve je, Gospodine (pjesma) Marija br. 6. str. 260.
485. Kao što se otkida list (pjesma) Marija br. 6. str. 275.
486. Sačuvaj, Gospodine (pjesma) Marija br. 7. str. 315.
487. Kada Tebe ne bi bilo, Gospodine (pjesma) Marija br. 7. str. 323.
488. Najljepša među ženama (pjesma) Hrvatska marijanska lirika, Zagreb 1971. str. 75. Naklada HKD sv. Ćirila i Metoda,
489. Marijo, majko (pjesma) Hrvatska marijanska lirika, str. 76.
490. Ne želim da odeš (pjesma) Hrv. tjednik, br. 23 od 24. IX str. 16.
492. Znam, Gospodine (pjesma) Marija br. 8. str. 359.
493. Svi izgaramo (pjesma) Marija br. 8. str. 371.
494. Majka pod križem (pjesma) Marija br. 9. str. 423.
495 Badnjak (pjesma) Marija br. 10. str. 444/1971.
496. Enver Čolaković: Nekoliko riječi o poeziji Ante Jakšića, Marulić br. 4/1971. str. 48—51.

Godina: 1972.

497. Nisam više mlad, Gospodine (pjesma) Subotička Danica str. 58.
498. Ljepotom si opteretio (pjesma) Subotička Danica str. 155.
499. Badnjak (pjesma) Subotička Danica str. 156.
500. Kada Tebe ne bi bilo, Gospodine (pjesma) Subotička Danica, str. 157.
501. Kao što se otkida list (pjesma) Sub. Danica str. 158.
502. Sve je, Gospodine (pjesma) Sub. Danica str. 213.
503. Priznati treba (pjesma) Danica — Zagreb str. 57.
504. Praznik (pjesma) Danica—Zagreb str. 138.
505. Madona (pjesma) Gradišće—Kalendar 1972. str. 82.
506. Teško mi je, Gospodine (pjesma) Marija br. 1. str. 19.
507. Preveo: Pjesma sv. Agnes od sv. Terezije od Malog Isusa, Marija br. 2. str. 66.
508. Preveo: Živjeti od ljubavi, sv. Terezija od Malog Isusa, Marija br. 3. str. 131.—134.
509. Blagoslovi, Gospodine (pjesma) Marija br. 3. str. 136.
510. Koliko ima putova (pjesma) Marija br. 3. str. 137.
511. Preveo: Bacanje cvijeća, sv. Terezija od M. Isusa, Marija, br. 3. str. 138. Marija.
512. Hvala Ti, Gospodine (pjesma) Marija br. 3. str. 143.
513. O, Bože, evo naginje se večer (pjesma) Marija br. 4. str. 182.
514. Bože, koji čuješ (pjesma) Marija br. 4. str. 184.
515. Večernji soneti (6) — Marulić br. 1. str. 5—7/1972.
516. Ponoćni soneti (6) Marija br. 5. str. 226—228.
517. Sat je u kojem i moj klas je zrio (pjesma) Marija br. 6. str. 259.
518. Prijevod: Moja nada, sv. eTrezija od M. Isusa, Marija br. 6. str. 260.
519. Pjesma starog bećara. Uglazbio Branko Rakijaš, pjevao ansambl »I. G. Kovačić«, i »V. Lisinski« 1. VI 1972. na Muzičkom festivalu »Slavonija« u Požegi.
520. Kada bagrem miriše i cvjeta. Uglazbio Branko Rakijaš, a pjevali su na Muzičkom festivalu u Požegi M. Rajčić i Krunoslav Cigoj. Pjesma je dobila prvu nagradu stručnog žirija i drugu nagradu publike.
521. Inspekcija (pripovijetka) Marulić br. 2. str. 26—35.
522. Preveo: Pjesma sv. Licu, sv. Terezija od M. I. Marija br. 7. str. 298.
523. Moje nebo (preveo) sv. Terezija od M. I. Marija br. 7. str. 324.

524. Pjesma o starim cipelama, Marija br. 7. str. 328.
525. Stara vodenica (pjesma), Marulić br. 3. str. 38.
526. Ante Jakšić: Antonija Wiroubal: Putujem tiho (osvrt na zbirku pjesama) Marulić br. 3. str. 81.
527. Preveo: Žedna sam ljubavi, od Sv. Terezije od M. I.; Marija br. 8/355. str.
528. Preveo — : Moje oružje, od sv. Terezije od M. I., Marija, br. 9. str. 419—420.
529. Nemoj noćas (pjesma) Marulić br. 4. str. 53.
530. Slijepac (pjesma) Marija br. 10. str. 450.

Godina: 1973.

531. Lasta (pjesma) Danica—Kalendar, Zagreb, str. 112.
532. Kada bagrem miriše i cvjeta (pjesma) Danica, kalendar, Zagreb, str. 133.
533. Poruka još nerođenom (pjesma) Marija br. 1. str. 17.
534. Preveo: Molitva Ivane od Arka u tamnici (pjesma) Sv. T.O.M.I. Marija br. 1. str. 23.
535. Ne pružam ruke (pjesma) Marija br. 1. str. 42.
536. Preveo: Krletka Malog Isusa, od Sv. T.O.M.I. Marija br. 2. str. 77.
537. Preveo: Predanost, od Sv. T.O.M.I. Marija br. 2. str. 55—56.
538. Svu noć šume klasovi niz ravni. Uglazbio Branko Rakijaš. Na Muzičkom festivalu Slavonija« u Požegi dobila je drugu nagradu stručnoga žirija. Pjevala Darinka Šegota, primadona Riječke opere.
539. Pod mokrim šeširom (pjesma) Marulić br. 2. str. 49—50.
540. Došao je sat (pjesma) Marija br. 8. str. 346.
541. Preveo: Moja sestra kiša, od Charles Van Lerberghe, Marija br. 8. str. 375.
542. Zašto smo se sreli (pjesma) Marulić br. 3. str. 46.
543. Na svakoj stazi (pjesma) Marulić br. 3. str. 46.
544. Majka utjehe (pjesma) Marija br. 9. str. 390.
545. Zdenac (pjesma) Marija br. 9. str. 411.
546. Žalost za djedom (pjesma) Marija br. 9. str. 425.
547. Blagdan (pjesma) Marija br. 10. str. 438.
548. Jesen (pjesma) Marulić br. 4. str. 39.
549. Jablan (pjesma) Marulić br. 4. str. 40.

Godina: 1974.

550. Tulipani (pjesma) Danica—kalendar, Zagreb, str. 124.
551. Bez Tebe, Bože (pjesma) Danica — kalendar, Zagreb, str. 219.
552. Tko noću shvati (pjesma) Danica—kalendar, Zagreb, str. 219.
553. Na mladost mislim (pjesma) Marija br. 1. str. 42.
554. Misao na more (pjesma) Marija br. 1. str. 42.
555. Snovi (pjesma) Marija br. 1. str. 44.
556. Na dnu sebe (pjesma) Marija br. 2. str. 64.
557. Kasna kiša (pjesma) Marija br. 2. str. 92.
558. Večeras mislim na nedužno dijete (pjesma) Marija br. 3. str. 105.
559. Čempresi (pjesma) Marija br. 3. str. 136.
560. Kad noć preko klasja plašt zvjezdani metne (pjesma) Marija br. 3. str. 136.
561. Povratak (pjesma) Marija br. 4. str. 159.
562. Kad moje oči zauvijek se sklope (pjesma) Marija br. 4. str. 159.
563. Ne reci nikom (pjesma) Marulić br. 1—2. str. 15.
564. Ja molim Ti se, Gospodine (pjesma) Marija br. 5. str. 204.
565. Majka (pjesma) Kana br. 5. str. 13.
566. Ne čitaj stihove moje (pjesma) Marija br. 6. str. 278.
567. Razgovor ugodni (pjesma) Marulić br. 3. str. 31.
568. S amo je tišina velika (pjesma) Marulić br. 3. str. 31—32.
569. Gdje si, dragi (Uglazbio Branko Rakijaš, a na Muzičkom festivalu u Požegi dne 13. VI pjevale su: Višnja Korbar i Marija Rožman.
570. Još ponekad sanjam. Uglazbio Zvonimir Bradić, a na Festivalu u Požegi dne 13. VI 1974. pjevali su je: Marijan Mumelaš i Mirko Jančić. Pjesma je dobila prvu nagradu stručnog žirija.
571. Jesen lišće drvoredom žuti (pjesma) Marulić br. 4. str. 30.
572. Jutros (pjesma) Marulić br. 4. str. 31.
573. poslije njenog odlaska (pjesma) Marija br. 10. str. 438.
574. Pismo starom prijatelju (pjesma) Marulić br. 5. star. 50—51.

Godina: 1975.

575. Mladom pjesniku (pjesma) Marija br. 2. str. 56.
576. Zimska večer (sonet) Marija br. 2. str. 56.

577. Ti, koji si daleko (pjesma) Marija br. 4. str. 126.
578. Kao da više ne pripadam ovom svijetu (pjesma) Marulić br. 1. str. 5.
579. Poslije njenog odlaska (pjesma) Kalendar Danica str. 62.
580. Blago onom (pjesma) Marija br. 5. str. 179.
581. Majka (pjesma) Kana br. 5. str. 23.
582. Svibanjska zvona (pjesma) Kana br. 5. str. 48.
583. Epitaf (pjesma) Marija br. 6. str. 218.
584. Sve su davno rekli (pjesma) Marija br. 6. str. 218.
585. Sadila sam bijelu ružu. Uglazbio Branko Rakijaš. Na Muzičkom festivalu u Požegi pejvale su je 19. VI Gita Šerman i Veselinka Ančevska. Pjesma je dobila drugu nagradu struč noga žirija.
586. Volio sam. Uglazbio Branko Rakijaš. Na Muzičkom Festivalu u Požegi pjevali su je: Matešić Berto i Ljubomir Strgačić dne 20. V I1975.
587. Ja ne znam (pjesma) Marija br. 7, str. 273.
588. Očekivanje (pjesma) Marija br. 7. str. 273.
589. Pjesma očekivanoj, Marulić br. 3. str. 170.
590. Vjeran Požegi, Kana br. 7 i 8. str. 8.
591. Peri ruke (pjesma) Kana br. 7 i 8. str. 45.
592. Otkriće, Zec, Kad je miš rođendan slavio (pjesme za djecu) Danica—Zagreb, str. 90.
593. Okreni lice, Gospode (pjesma) Glas koncila br. 19. str. 19
594. U ovim niskim kućama (pjesma) Marija br. 8. str. 287. god. 1975.
595. Ne znam (4 soneta) Marulić br. 5. str. 322—324.
596. Marija (pjesma) Marija br. 9. str. 334.
597. Ušao si Isuse u moje djetinjstvo (pjesma) Marija br. 10. str. 368.
598. Otkucaji sata (pjesma) Marulić br. 6. str. 387.
599. Susret (pjesma) Marulić br. 6. str. 387.
600. Pod pješčanim satom (odabrane pjesme). Izdanje Kršćanska sadašnjost.

Godina: 1976.

601. U crnom okviru (pjesma) Marija br. 1. str. 13.
602. Na rubu sela (pjesma) Marija br. 2. str. 50.
603. Slavimo Te, Gospodine (pjesma) Marija br. 3. str. 86.
604. Jaganjče Božji (pjesma) Marija br. 3. str. 86.

605. Jesenji soneti (Marulić br. 1. str. 29.
606. Hvala Ti, Bože (pjesma) Marija br. 4./1976. str. 129.
607. Kad su lastavice odlazile (pripovijetka (Marulić br. 2) str. 124—137.
608. O, Bože mira, utjehe i nade (Marija br. 6,) str. 219.
609. Zavolio sam (pjesma) Marulić br. 3. str. 207.
610. Kad jablani bdiju (pjesma) Marulić br. 3. str. 207.
611. Vječni Bože (pjesma) Marija br. 7. str. 272.
612. Begova intervencija (pripovijetka) Marulić br. 4. str. 291—295.
613. Desi se tako (pjesma) Marulić br. 5. str. 365.
614. Šutnja (pjesma) Marulić br. 5. str. 365.
615. 1. Bio sam dijete 2. Na pragu 3. Mama, 4. Kule na pijesku 5. Prenesi zvijezde (pjesme) Crkva u svijetu br. 4. str. 367—368.
616. U povodu smrti Envera Čolakovića (pjesma) Marulić br. 6. str. 442.

Godina: 1977.

617. Kao srebrni listovi (pjesma) Kalendar Danica str. 102.
618. Sve češće srce u djetinjstvo gleda (pjesma) Marija br. 1, str. 8.
619. Na rubu prozračne tišine (pjesma) Marija br. 1. str. 9.
620. Bez Tebe, Bože (pjesma) Marija br. 2. str. 57.
621. Na onoj strani (pjesma) Marija br. 2. str. 63.
622. Hvala ti, Bože, što je prošao i ovaj dan (pjesma) Marulić) br. 1. str. 12.
629. Marija u pohodu Elizabeti (pjesma) Marija br. 3. str. 85.
630. Grijeh Kamov (pjesma) Marija br. 3. str. 107.
631. Svedoci (pjesma) Marija br. 4. str. 132.
632. Večera (pjesma) Marulić br. 2. str. 100.
633. Sada već vidim (pjesma) Marulić br. 2. str. 100.
634. Darovi Duha Svetoga (Marija. br. 5) str. 172/1977.
635. U duhu živite (Marija, br. 5. str. 172.) 1977.
636. Bože mojih otaca (Marija, br. b. str. 214.) 1977.
637. Preljubnica (Crkva u svijetu, br. 2. str. 168) 1977.
638. Lubenica (Marulić, br. 3. str. 187—195.
639. Buket duhovnih ruža (Marulić, br. 3. str. 196) 1977.
640. Duh nad vodama (Marija, br. 7. str. 253) 1977.
641. Odlaze prijatelji (Marulić, br. 4. str. 291) 1977.

642. Poslanica prijatelju K. Mlaču (Marulić, br. 4. str. 292) 1977.
643. Uzeti (Crkva u svijetu, br. 4. str. 384) 1977.
644. Dođi ove večeri (Maruli,ć br. 6. str. 454.) 1977.
645. Baka (Marija, br. 8. str. 294.) 1977.
646. Starice (Marija, br. 8. str. 294.) 1977.
647. Stara zvona (Marija, br. 9. str. 339.) 1977.
648. Velik je Gospod (Marija, br. 9. str. 339.) 1977.
649. Crkva (Zbornik Odjeci srca i uma, Rijeka, str. 59—60.) 1977.
650. U tuđem svijetu (Zbornik Odjeci srca i uma, Rijeka, str. 93./1977.
651. Da me želja mine (Zbornik Odjeci srca i uma, Rijeka, str. 148.) 1977.

Godina: 1978.

652. Kao svjetionik u noći (Kalendar Danica, str. 46.) 1978.
653. Slikar Bojan (Kalendar Danica, str. 100) 1978.
654. Bože mojih otaca (Kalendar Danica, str. 113) 1978.
655. Večernja molitva (Marija, str. 57. br.
656. Sjeti se (Marija, br. 3. str. 88.) 1978.
657. Odlazak (Marija, br. 3. str. 88.) 1978.
658. Hvala ti, Bože, što nisam uvijek sam (Marulić, br. 1. str. 12.
659. Sada već vidim (Marija, br. 4. str. 137.) 1978.
660. Posle njenog odlaska (Gradišće—kalendar, str. 131.) 1978.
661. Travnu stazu mira trudna noga ište (Marulić, br. 2. str. 163—164.
662. Jutarnja molitva (Marija, br. 5. str. 168.) 1978.
663. Oslobodi me, Gospodine (Marija, br. 6. str. 219.) 1978.
664. Na stolu knjiga (Marija, br. 7. str. 259.) 1978.
665. Baka koja briše naočari (Marulić, br. 3. str. 238.) 1978.
666. Te večeri stari profesor je zapisao (Marulić, br. 4. str. 300.) 1978.
667. U noći mrtvih (Marulić, br. 4. str. 318.) 1978.
668. Poslije kiše (Marija, str. 294. br. 8.) 1978.
669. Baščanska ploča (Marulić, br. 5. str. 409.) 1978.
670. U vijeku tjeskobe (Marulić, br. 5. str. 410.) 1978.
671. Nekad sam mislio (Marulić, br. 5. str. 412.) 1978.
672. Vidio sam (Marulić, br. 412.) 1978.

673. Žute ruže (Marulić, br. 5. str. 413.) 1978.
674. Poslije mnogo godina (Marulić, br. 6. str. 529.) 1978.

Godina: 1979.

675. Sjedini, Bože (Marija, br. 2. str. 50.) 1979.
676. Pomozi mi, Gospodine, Marija, str. 92. br. 3.) 1979.
677. Dok jablani bdiju uz jesenju cestu (Marulić, br. 1. str. 3.) **1979.**
678. Zar je došlo vrijeme (Marulić, br. 2) 1979. str. 108.
679. Bez tebe, Bože, čovjek je tek sjena (Marija, br. 5) 1975. str. 179.

PRILOZI

Pjesnik govori svoju poeziju pred skupom ljubitelja poezije u Zagrebu 1966. godine.

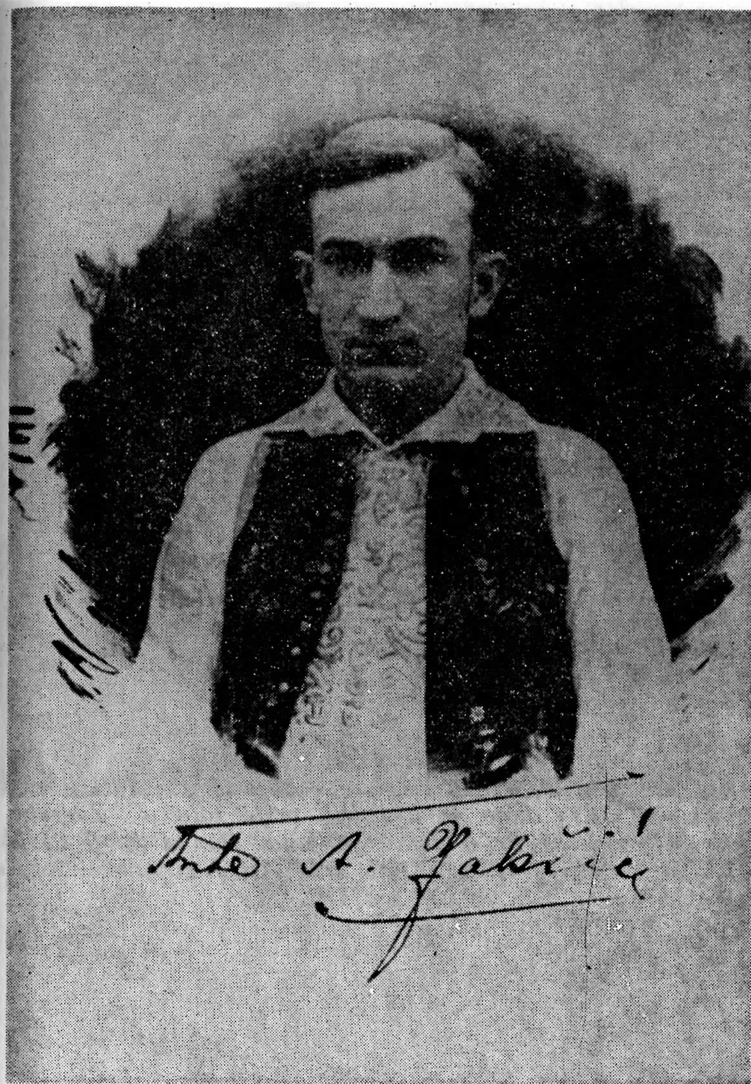
Pjesnikov otac ANTUN koji je bio mlinar. Njemu je pjesnik posvetio mnoge pjesme, a njegov je lik ocrtan i u romanu »MATURANT«

Pjesnik s majkom KLAROM i sestrom EVOM. Lik majke nazočan je u cjelokupnom Jakšićevu lirskom opusu, a i u prozi, napose u romanima.

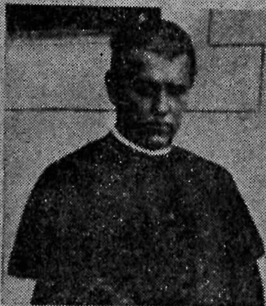
Portret pjesnikove sestre EVE u originalnoj šokačkoj narodnoj nošnji iz BAČKOG BREGA, šokačkog mjesta u nizu isto takovih uz Dunav u našoj zemlji. Njoj je pjesnik posvetio svoju treću zbirku pjesama: »ZOV PROLJEĆA I MLADOSTI«, Travnik, 1938. Isto je tako njezin lik pomno ocrtan u romanu »MATURANT«.

Isto takav pjesnikov portret iz ranih dana

HRVATSKI KNJIŽEVNICI IZ BAČKE

Blaško Rajić, rodjen 7. I. 1878. u Subotici, gdje je svršio osnovnu školu, a zatim 6 razreda gimnazije, a onda ode u sjemenište u Kaloču. Sada je župnik sv. Roka u Subotici. Bavio se i politikom te je bio i narodni zastupnik »Bunjevačko-šokačke« stranke. Neobično voli svoj narod, tako da je većina njegovih pripovijesti upravo i napisana o narodu i za Bunjevce i Šokce. Suradjuje u glavnom u »Danici«, a urednik je jedinih sada bunjevačko-šok. novina »Subotičke novine«. Objelodanio je zbirku narodnih bunjevačkih pjesama »Narodno blago«, pa je po njoj postao najzaslužniji folklorista kod Bunjevaca. Rajić piše pjesme i radi i na drami.

Blaško Rajić

Petar Pekić je najplodniji i najbolji sadašnji književnik kod Bunjevaca i Šokaca u Vojvodini. On je u glavnom lirski i epski pjesnik, radi i na drami. Ime Pekića ostat će trajno zapisano. Svojim zamašnim djelom u [illegible] dijelova i pedeset poglavlja »Povijest Hrvata u Vojvodini« jasno je dokazao, odakle su Bunjevci i Šokci i kome imenu pripadaju. I da nije više ništa napisao, za nas bi bio ipak prvi čovjek od pera. Napisao je zbirku lirskih pjesama »Bajski trokut« (1920), »Zvuci i uzdasi« (1926.) i epske »Korupcija« (1926.), »Car Jovan« u 10 pjevanja. Dalje je napisao tragediju »[illegible]«, [illegible] te roman »Novi ljudi« (1932.) kao i bezbroj historijskih i kulturnih članaka. Na francuski je preveo »Smrt Smail age Čengića«, koje je doživilo već dva izdanja.

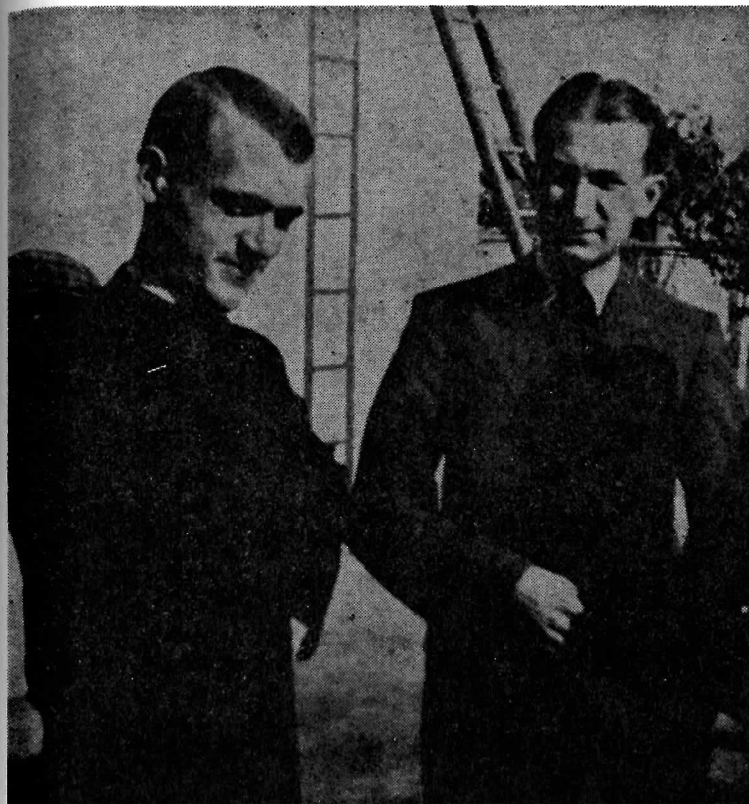

Petar Pekić

Ante A. Jakšić, rodjen 1911. u Bačkom Bregu, u Bačkoj, nedaleko Sombora. Najmladji naš lirski pjesnik, koji veoma mnogo obećaje. Izdao je dosada zbirku pjesama »[illegible]« (1931., Sombor). Suradjuje gotovo u svim našim omladinskim listovima. Pjesme su mu lične, pročišćene i pune ritma. Interesantno je spomenuti, da se Ante A. Jakšić uopće ne zagrijava tzv. socijalnom poezijom. On pjeva o zemlji, koja je bogata, koja miriše i koja nije kriva, što su ljudi danas tako malo socijalni i što [illegible] oko sebe gladnu braću. On pjeva o čistoj ljubavi. Vrijedno je spomenuti i njegove feljtone, koje objelodanjuje najviše u »Hrv. Straži«. St. B-Ć.

Članak o »Hrvatskim književnicima iz Bačke«: Blašku Rajiću, Petru Pekiću i Anti Jakšiću — objavljen u ilustriranoj reviji »SVIJET« koja je izlazila prije rata u Zagrebu (IX/1934, knj. 17, br. 8, str. 146). Autor članka (St. B-Ć) je bio prof. STJEPAN BARTOLOVIĆ.

Dva najveća pjesnika Bačkih Hrvata prilikom njihova međusobna susreta u Subotici, 20. 11. 1935.: ALEKŠA KOKIĆ i ANTE JAKŠIĆ.

1937. g. JAKŠIĆ kao student posljednje godine slavistike.

Pjesnikov portret s BADIJE na otoku Korčuli, gdje je A. Jakšić radio ko suplent na franjevačkoj gimnaziji. Te je godine posjetio školu i inspektor dr. ANTUN BARAC koji je Jakšiću objavio prvu pjesmu u časopisu »MLADOST«. Bila je to »Kišna pjesma« (IX/1930. br. 3 str. 62).

Scena iz »Tingl-tangla«, književnici: Ferdo Škrljac, Matej Šavora i Ante Jakšić.

GDJE JE ŠTO

Strana

Tisak: »ŠTAMPA« — Osijek

Izdalo

HRVATSKO KNJIŽEVNO DRUŠTVO
SV. ĆIRILA I METODA
ZAGREB